

Sisällysluettelo

2-3	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus Minun on ikävä
4-5	Jukka Sarno, Ruusu-Ristin pääsiäinen 2013
6-8	Jarmo Anttila, puhe Ruusu-Ristin Pääsiäismatineassa
9	Jussi Snellman, runo, Luojan päivä
10-21	Jukka Sarno, Kaikki on järjestyksessä
22-24	Heli Veivo, Mielen avaimia onnellisuuteen
25	Kreivilän seminaari
26-36	Marko Manninen, Uskonnot metodina
37	Jussi Snellman, runo, Poika ja vanhus
38-44	Jari Jokilehto, Järjen Valo
45	Ruusu-Ristin kesäkurssiohjelma
46-53	Terttu Wiio, Raamatun käännösten historia
54	Jussi Snellman, runo Mysterium Magnum
55	Piippuviisas ja Tuhva
56	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Minun On ikävä

Mitä on tuo ikävä?

Puhun nyt siitä ikävästä, kaihosta joka asuu jokaisen totuudenetsijän mielessä. Se ilmeni minulla hyvin pitkään negatiivisena, ikävänä päästä pois. ”Tähdet, tähdet mik’s en mä tulla jo saa, kaukaisuuksiin rajan taa”, kuten Rauli Badding Somerjoki lauloi. Siinä on jotain kuolemankaihoa, haluttomuutta elää. Oli sellainen tunne, ettei tämä maa, elämä ja sen loputon hyörinä ole minun kotini. Ettei tämä materialismin, kansojen, rotujen ja uskontojen maailma ole kuin pahaa unta, josta olisi päästävä pois. Ihmiset luulevat, että he ovat jotain erityistä, kun ovat jonkin yhteiskuntaluokan, sukupuolen, kansan, rodun tai uskonnon omaavia. Sen varjolla me saamme sitten sortaa, halveksia, väheksyä ja jopa tappaa toisia. Kauhukseni huomasin nuorena, että vaikeivät ihmiset sinänsä ole pahoja ja harva tahtoo pahaa, siitä huolimatta maailma on hyvin usein näiden ”hyvää tahtovien ihmisten” jäljiltä oikea hävityksen kauhistus. Eikä se ole paljon muuttunut. Nuoruuteeni kuului Vietnamin sota, jossa sheriffi Yhdysvallat pommitti pahaa kommunistista Vietnamia.

Sama poliisi on edelleen liikkeellä. Sota on kaunis ilotulitus, jossa inhimillisen älyn täsmäpommit ja risteilyohjukset lähes kirurgin veitsen tarkkuudella yrittävät leikata pahaa pois. Tämä ahdisti nuorena ja ahdistaa yhä vielä. Minun on ikävä maailmaa, jossa ei uskottaisi enää väkivaltaan ja sen oikeutukseen, siihen että sillä voidaan saada mitään pysyvää hyvää aikaan. Sodalla ei voi rakentaa rauhaa. Nämä pommitukset luovat vain valtavaa vihaa, joka jää kytämään leimahtaakseen taas jonain päivänä liekkeihin.

Koko maailmaa ajatellen on myös eräs seikka, joka odottaa ratkaisuaan; taloudellinen oikeudenmukaisuus. Olemme alistuneet täydellisesti. Mitä ne nyt oikein ovat? Olen kyllä kuullut sen ja lukenut lehdistä. Niin, niin... ne olivat ne markkinavoimat... ne hän ne tätä maailmaa johtaa. Taloudellinen kuilu maapallollamme on kasvanut valtavaksi. Kun se muutama vuosikymmen sitten oli noin viisi kertainen, nyt puhutaan monikymmenkertaisesta erosta.

Minun on ikävä oikeudenmukaisuutta. Pekka Ervast kirjassaan "Mitä on vapaus" toteaa, että taloudellinen vapaus etsii vielä ratkaisua. Uskonnollinen ja poliittinen vapaus on jo ainakin laajalti tunnustettu, mutta tuo taloudellinen ei vielä ole. Sen perusta on veljeydessä.

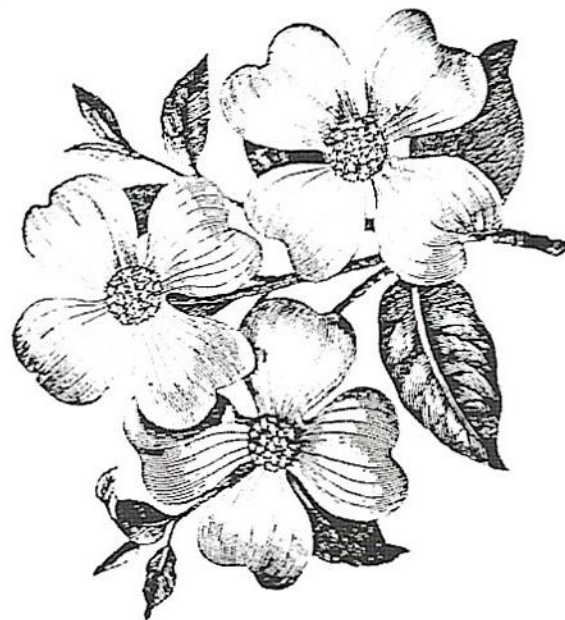
Tämä on asia, jonka alkanut Vesimiehen aika ratkaisee. Opimme sen joko hyvällä tai pahalla. Ulkoiseen maailmanparannukseen, siihen tuntee jokainen ajatteleva ihminen viehtymystä. Onneksi jo nuorena löysin teosofian ja sen kautta myös syvän totuuden. "Lakaise ensin omat portaat".

Siis ongelmien ydin olenkin minä itse. Niin ikävältä kuin se kuulostaakin, niin koko maailman ongelma olen minä. Minun itsekkyuteni, epätäydellisyys on kaiken perusta. Olen ollut huomaavinani, että muissakin ihmisissä on tätä puutteellisuutta. Olemme vielä keskeneräisiä. Se synnyttää uuden ikävän.

Se on taivasten valtakunnan ikävöiminen. Se ei ole mitään kuoleman takaista elämää, vaan sitä täydellisyyttä, johon me kaikki olemme kutsutut. Se on sellaista, että tämä oma epätäydellisyys on se risti, jota täytyy kantaa. Ja uskoa, luottaa siihen että joku päivä se kevenee. Se on se päivä jolloin siihen puhkeaa ruusuja. Olemme jokainen kutsutut sille tielle. Sillä tiellä ikävöidään

taivasten valtakunnan oikeamielisyyttä, lempeyttä, puhtautta, ollaan köyhiä hengessään, armeliaita, rauhanrakentajia ja murheellisia. Tuo murhe saa lohdutuksen. Kun sydän puhdistuu täysin kaikesta pahasta, saa ihminen nähdä ja kokea Jumalan. Sitä minun on ikävä. Hänen totuuttaan, hyvyttään ja rakauttaan. Vasta sitten osaamme olla todellisia ihmiskunnan auttajia ja palvelijoita. Mutta päivä päivältä lisääntyy tämä tietoisuus ihmiskunnassa ja yhä kasvava joukko tiedostaa muutoksen tarpeen. Se ilmenee monin muodoin ja menetelmin tämän päivän maailmassa. Kuten ulkoinen luonto on näin kesän alkaessa saa lukemattomat kukat kukkimaan. Ei ole vain yhtä tapaa kulkea totuudenetsijän tietä. Antaa siis kaikkien kukkien kukkia. Kyllä elonkorjaaja erottelee sitten totuuden siemenet tulevaa kylvöä varten.

Ruusu-Risti-lehti toivottaa virkistävää kesää lukijoilleen.

Ruusu-Ristin pääsiäinen 2013

Pitkäperjantai-aamu oli aurinkoinen, kun suunnistimme kolmen miehen kokoonpanolla, minä, Tane ja Mikael, Merimiehenkadun temppeliin viettämään vuoden päätapahtumaa, joka illalla huipentui aina yhtä vaikuttavaan uusien jäsenien installaatio-tapahtumaan.

Temppelin koristelu oli kokenut muutoksen. Tutun, kauniin ja runsaan kukkameren sekä hiirenkorvalla olevien koivujen ja pajunkissojen tilalla oli tyylikäs ja harmoninen 30-lukuhenkkinen palmuasetelma, jossa harkitusti asetellut viisi palmurypästä kohosivat ruukuistaan kohti kattoa. Jeesus-patsas oli ympäröity muutamalla hyvin asetetulla orkidealla. Varaston uumenista oli löytynyt pitkään piilossa olleita koristepylväitä. Ne oli koristeltu vesialtain, kelluvin ja palavin lootuskynntilöin, kivin ja kasvein kuvaten maa-, tuli- ja vesi-symboleita.

Kongi kumahteli kolme kertaa kutsuen juhlakansan palmujen katveeseen. Päivä alkoi perinteisellä yhteisesti laulettulla Pyhäaamun rauhalla, jonka jälkeen seurasi Johtajan avauspuhe ja teeman alustus päiville. Tänä vuonna teemana oli eetterikeho.

Paikkakuntien tervehdykset seurasivat toisiaan, Seppo Kuronen kertoi Jyväskylän toiminnan olevan vilkasta, temppeli-tiloja on vuokrattu myös ulkopuolisille. Näin monet Ruusu-Ristin toiminnasta tietämättömät ovat

saaneet käsityksen toiminnastamme päästesään tutustumaan tiloihimme Jyväskylässä. Liilia on vetänyt joogaryhmää, lisäksi keskustelupiiri ja luennot ovat jatkuneet normaalisti. Saara Lintera ja Jouko Ikonen välit-

tivät Kuopion ja Siilinjärven terveiset. Jukka Sarno kertoi toiminnasta Vihdin Nummelassa, jossa Jukan ja Kaunon vetämä elämänfilosofia-keskustelupiiri ja Nummelan kirjastossa pidetyt kirjailijaluennot ovat saaneet paikkakuntalaisia liikkeelle.

Elävänä musiikkina saimme kuulla Jyrki Ivarsin upeasti pianolla tulkitseman Claude Debussyn Arabeskin. Anneli viihdytti juhlayleisöä Beethovenin ja Bachin sävelin sekä huolehti laulujen säestyksistä.

Tauon jälkeen Ruusu-Ristin varapuheenjohtaja Kauno Mannonen piti sisältörikkaan vertuliaispuheensa, valottaen temppelimme symboliikkaa ja tuoden esiin myös kokemuksensa kirkon myönteisestä kehityksestä ajassamme. Keskustelut eetterikeho-teemasta jatkuivat ja puheenvuorojen jälkeen aamupäivä päättyi Annelin säestämään rahamarssiin. Perjantai-ilta päättyi vaikuttavaan installaatiotilaisuuteen, jossa viisi uutta veljeä antoi liittymispauksensa ruusuristiläiseen maailmankatsomukseen perinteisin menoin.

Sunnuntai alkoi Pääsiäismatinealla, jonka tasokas ohjelmatarjonta ja hyvä tunnelma saivat ulkopuoliset esiintyjät jäämään ja viettämään ylimääräistä aikaa temppelissä. Nuoren lahjakkaan Corejousikvartetin klassinen avaus J. S Bachin teoksilla Die Kunst der Fuge, Contrapunctus 1 ja 2, Air orkesterisarjasta No. 3 sekä Kristus valo valkeuden, nostivat Pääsiäismatinean at-

mosfäärin sille kuuluvaan korkeuteen. Tämän jälkeen, pienen hiljaisen hetken päätteeksi, Jarmo Anttila piti juhlapuheen taattuun varmaan tyyliinsä.

Puheen jälkeen pianotaiturimme Jyrki Ivarsäesti tenori Matias Haakanaa, joka esitti G. F Händelin Ombra mai fu (aaria oopperasta Xerxes) sekä W. A. Mozartin Dies Bildnis ist bezaubernd schön. (Taminon aaria oopperasta Taikahuilu).

Ilkka Hautala ja Carla-Rose Häkkinen esittivät upean koosteen runoja ja lauluja eurytmia-metodia hyväksi käyttäen. Etenkin Hautalan esittämä Sven Krohnin hieno runo Lupaus, jätti vahvan jäljen kuulijoihin.

Juhlavan Matinean päätteeksi tenori Matias Haakana ja sankarillisesti flunssaa vastaan taisteleva Jyrki Ivaus esittivät vielä Händelin sävellykset Tshou Salt break ja Walf si her Angesi.

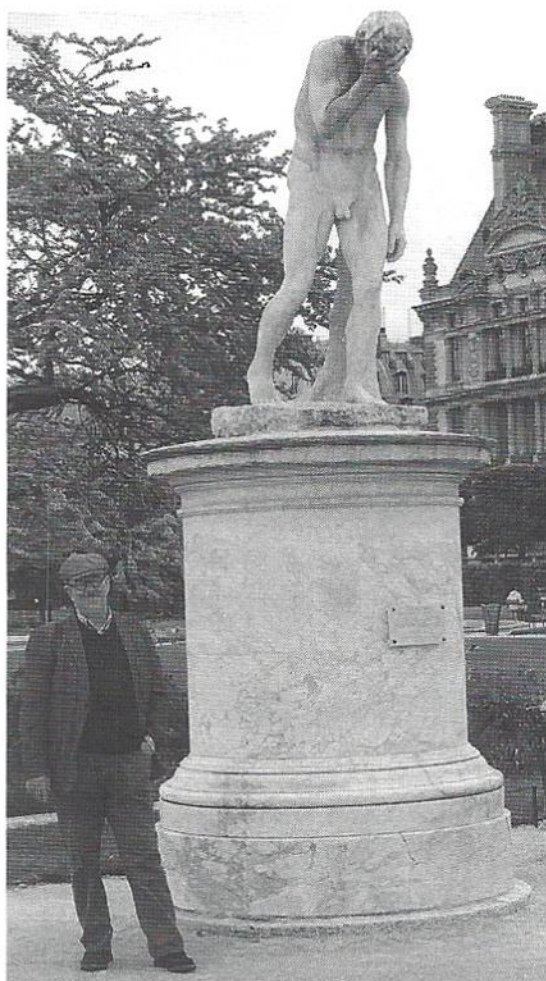

Matinean jälkeen kuulumme Ruusu Ristin Kirjallisuusseuran raportin. Veljien kommenttien ja kiitosten jälkeen oli vuorossa vuosijuhlan moton valinta, joksi valittiin *Koe kauneus*. Annelin tu-

tusti ja turvallisesti säestäen lauloimme päätteeksi yhteislauluna aina yhtä vaikuttavan Erkki Melartinin sävellyksen Taivainen Kauneus, jonka jälkeen hyvästelimme veljet kotimatkalalle.

Puhe Ruusu-Ristin pääsiäismatineassa 31.3.2013

Näin pääsiäisenä on hyvä hetki uhrata ajatuksiaan käsitteelle uhri, uhraaminen. Kautta ihmiskunnan historian on kaikissa uskonnoissa ja uskomusjärjestelmissä ollut tämä käsite ja toimitus. Olihan jo meidän Raamattumme mukaan ensimmäisillä veljeksillä uhrat Jumalalle. Aabel uhrasi karitsan ja Kain viljaa ja kukkia. Jumala oli suopea Aabelin uhrille ja tästä vihastuneena Kain tappoi veljensä. Minua jo lapsena loukkasi tuo kertomus, koska mielestäni Kainin uhri oli paljon kauniimpi, mutta eläinuhrit ovat olleet varsin yleisiä ihmis-kunnassa ja vieläkin niitä harrastetaan useissa rituaaleissa ympäri maapallon. Keskeistä on niistä vuodatettu veri. Pekka Ervast antaa mielenkiintoisen näkökulman näihin uhritoimituksiin kirjassaan Uusi uskonpuhdistus.

Eläin meissä

Vanhoina aikoina ihmisillä oli vielä jonkin verran atavistista selvänäköä ja he näkivät sen vuoksi ihmisten auroissa siinä olevaa eläimellisyyttä. Meillä himo- ja viettielämämme ilmenee aurassamme eläiminä. Intiaanithan

jakoivat ihmisiä eri toteemeihin heissä olevan eläimen perusteella ja sanotaan että saman toteemin edustajat eivät tappaneet toisiaan edes sodassa; heidän asuissaan oli jokin merkki, mistä he tunnistivat toisensa. Muinaisista suomalaisista sanotaan, että läntiset heimot olivat hirven ja itäiset heimot karhun klaania. Sanotaan myös, että meillä jokaisella on oma voimaeläin. Meillä voi olla toistuvia unia

joistakin eläimistä, jotka symboloivat meissä olevia voimia. Jos pelkäämme noita eläimiä ne ottavat vallan. Käärmeet purevat ja koirat raatelevat. Vanhojen uskonnollisten menojen keskeinen toimitus oli uhrata jokin eläin. Tuo eläin edusti silloin myös ihmisessä olevia negatiivisia ominaisuuksia. Kun se uhrattiin, seremonian osanottajat tunsivat vapautuvansa noista voimista. He saivat jonkinlaisen synninpäästön ja puhdistuksen. He myös luopuivat jostain, sillä jokuhan toi tuon uhrieläimen ja hän siten oli tietysti ansiokkaampi kuin muut. Vielä Jeesuksen aikaan olivat juutalaistemppelit varsin hurjia uhripaikkoja, joista veri virtasi juhlapyhien aikaan.

Tiedämme myös, että ihmisuhritkaan eivät olleet harvinaisia eri kulttuurien parissa. Ne olivat jo kyllä todella demonisoituneiden mustan magian rituaaleja.

Kuvien patsaat Tuileriesin puistosta, vasemmalla Kain ja oikeanpuoleinen kuva Les fils de Cain eli suomeksi Kainin pojat Jabel, pappi, Jubal, muusikko ja sitten Tubal Kain, seppä

Apostoli Paavalin tulkinta

Entä sitten nyt tämä meidän kristinuskomme? Onko siinä viety tämä uhriajattelu korkeimpaan potenssiin, kun Isä uhraa synnittömän ja täysin viattoman poikansa julmalla tavalla. En nuorempana osannut tätä ymmärtää muutoin kuin että tyhmät ja julmat ihmiset ovat aina vihanneet niitä, jotka heitä siitä muistuttavat. Erityisen vaarallisia ovat olleet ne, jotka ovat sanoneet että tappaminen on syntiä ja ovat kehottaneet ihmisiä omakohtaiseen ajatteluun. Mutta kyllä tuohon Golgatan mysteeriin liittyy paljon enemmän, kuten olen tullut ymmärtämään. Apostoli Paavalilta löytyy merkillinen kirje heprealaisille Uudesta testamentista. Kirkot perustivat dogmatiikkansa ainakin osin siihen. Käsitukset jäivät kuitenkin varsin hämäräksi. Teosofinen gnoosis, viisaus tekee siitä kuitenkin varsin ymmärrettävän.

Tuon hebrealaiskirjeen ensimmäinen jae on hyvin valaiseva (Hep. 1: 1-4. UT) "Monet kerrat ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille pojassa, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut koko maailman. Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva ja ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on asettunut korkeuksissa Majesteetin oikealle puolelle. Näin hänestä on tullut enkeleitä

suurempi, yhtä lailla kuin hänen saamansa nimi on enkeleiden nimiä ylhäisempi."

Ruusuristiläisittäin sanoen Isä - Äiti- jumaluuden täydellisyysajatus, Poika, II Logos, Sana, on kunkin luomisen perusta tällä planeetalla. Jeesus oli ensimmäinen jossa tuo kuva ilmeni täydellisenä. Ne olivat yhtä ja siksi hän on korkeimpiakin enkeleitä suurempi. Me olemme monadeina, mahdollisuuksina kaikki kipinöitä tuosta samasta tulesta. Meissä on tuo

Sana, toistaiseksi vielä piilossa, kadonneena. Mutta meidät kaikki on kutsuttu enkeleitä korkeammiksi ja niiden opettajiksi. Neitseelliset henkemme nousevat yli tunnetun 9. enkelihierarkian. Hie-
man myöhemmin tuossa Paavalin kirjeessä todistetaan Jeesuksen suuruutta verrattuna Moosekseen, puhutaan Aaronin ja Kristuksen pappeudesta ja Melkisedekistä joka oli kuningas ja pappi.

Melkisedek

(Hep. 7 : 1 – 3) "Tämä Melkisedek oli Salemin kuningas ja korkeimman Jumalan pappi. Kun Aabraham oli paluumatkalla lyötyään kuninkaat, Melkisedek tuli häntä vastaan ja Aabraham antoi hänelle kymmenykset saaliistaan, hän on ensinnäkin "vanhurskauden kuningas" mitä hänen nimensä merkitsee, ja lisäksi Salemin kuningas eli "rauhan kuningas". Hänellä ei ole isää eikä äitiä, ei sukuluetteloa, hänen elinpäivillään ei ole alkua eikä loppua. Hänet on kuvattu Jumalan Pojan kaltaiseksi ja hän pysyy pappina ainaisesti".

Merkkillinen olento tuo Melkisedek on Raamatun mukaan. Kuolematon vailla isää ja äitiä ja pysyy pappina ainaisesti. Hänestä on hyvä kysyä kirkon papeilta. Kuka tai mikä on Melkisedek? Pekka Ervast sanoo että hän on Sanat Kumaara, toiselta planeetalta tullut suuri vihitty ja siksi tavallaan vailla Isää ja äitiä. Hän ja 6 muuta Kumaaraa ovat 7 pyhää rishia, jotka perustivat tälle planeetalle sen hengen akademian jota myös valkoiseksi veljeskunnaksi kutsutaan. Lähetystyötä ei tehdä vain täällä maan päällä vaan myös planeettojen välillä. Sanotaan että Melkisedek ja hänen auttajansa tulivat Venukselta. He eivät kuitenkaan ole voineet istuttaa elämänpuuta, vaan sen piti tehdä joku joka on meidän ihmiskunnasta lähtöisin. Se oli Jeesus nasaretilainen, ja niin kuin hebrealaiskirje toteaa hän ei ollut mielistynyt veriuuhriin vaikka itse sellainen olikin. Jeesuksesta tuli Ylipappi tässä Melkisedekin koulussa. Hän tahtoo, että emme taistele ja vuodata verta vaan voittamme. Pahan vastustamattomuus ulottuu myös meidän eläimelisten voimiemme voittamiseen niin, ettemme niitä tapa vaan teemme nöyriksi kotieläimiksi, voimiksi, jotka ovat palveluksessamme. Jeesus syntyi talliin kotieläinten keskelle.

Uhrin todellinen merkitys

Se uhri, jota nyt meiltä pyydetään on se, että uhraamme oman itsekkyytemme Jumalalle. Meidän on osattava kuolla jos tahdomme elää. Meidän tulee uhrata persoonallisuutemme. Siksi sanotaan - ”Ex Deo nascimur - Jumalasta synnymme. - In Christo morimur - Kristuksessa kuolemme. - Per spiritum sanctum reviviscimus - Pyhästä hengestä me uudestisynnymme.”

Tämä on pääsiäisen mysteeri ja helluntain uudestisyntyminen, johon meidät kaikki on kutsuttu.

”Minun valoni pyrkii tulemaan olemukselliseksi sinussa ja kaikessa.

Sillä ei ole määrättyä fyysistä nimeä tai muotoa, mutta se ei ole muodoton.

Tuo sielusi esiin kiitollisuudessa, rakkaudessa ja kunnioituksessa kohtaamaan minun valoni ja me voimme löytää uuden tien yhdessä.”

-Claire Blatchford

Jarmo Anttila

Luojan päivä

*On kuin kuuluis virsi pyhä, vieno,
huminoisi huomenlaulu uus.
Luontoäidin hyräily soi hieno:
Saapuu, saapuu suven ihanuus!
Päive kulta, kasvos kauniit näytä, aurinko,
taas ihmetyösi täytä!
Saata onnen suvi Suomehemme,
behku hellekesä Pohjolaan.
Siunaa leipä joka veljellemme,
kuten lintuin kuorot laulamaan.
Lemmenkukka nosta ikkunalle,
anna rauha joka rinnan alle.
Loista, loista, Luojan päivä loista,
behku heleästi päällä pään!
Viesti kartanoista valkeoista,
paista joka mieleen pimeään!
Kultalehvät loihdi kulmillemme,
lietso, päivä, liekkiin sydämemme!*

Jussi Snellman

Ruusu-Risti – huhti-toukokuu 1933

Kaikki on järjestyksessä

Olen usein kuullut sanottavan teosofisissa piireissä, että kaikki on järjestyksessä, vaikka päällepäin se ei siltä useinkaan näytä. Tätä ristiriitaa olen koettanut itselleni selvittää kokemusteni ja erilaisten näkemysten valossa. Käsittelen tässä artikkelissa järjestyksen käsitettä erilaisista mieleeni tulleista näkökulmista käsin.

Kaaos on järjestyksessä

Järjestyksen voidaan ajatella olevan tila, jossa asiat ovat ihmiselle ymmärrettävissä olevassa loogisessa kokoonpanossa. Itse it-alalla työelämäni viettäneenä voin sanoa, että laajat erilaisia palveluita tuottavat it-infrastruktuurit, jotka koostuvat erilaisista ja erityyppisiä tehtäviä suorittavista komponenteista sekä niiden keskinäisistä suhteista, näyttävät

asiaan vihkiytymättömälle enemmän tai vähemmän valtavalla kaaoksella. Kuitenkin siellä on jokaisen komponentin (ohjelman pätkä, fyysinen verkkolaite, palvelimet, kaapelit jne.) paikka ja tehtävä hyvässä järjestyksessä sekä asiantuntemuksella tuotettavan palvelun kannalta tarkoin harkittu.

Ulkoinen ja sisäinen järjestys

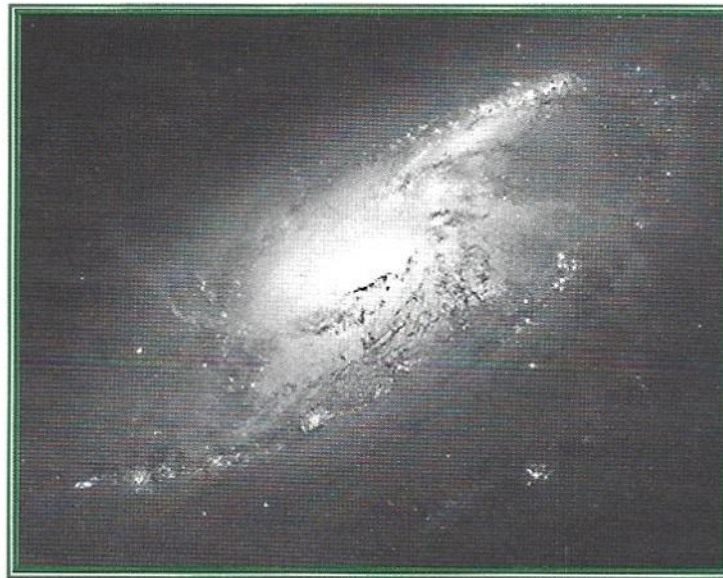
Itse ajattelen järjestyksen olevan ulkonaista

eksoteerista tai sisäistä esoteerista järjestystä. Koska maailmassa periaatteessa kaikki on analogista eli yhdenmukaista, niin karkeasti ottaen voidaan ajatella, että ulkoiset eli eksoteeriset, järjestelmällisesti rakennetut tekniset ratkaisut tekevät mahdolliseksi siirtää sisäistä eli esoteerista informaatiota tarvittavassa muodossa haluttuun kohteeseen. Aivan kuten aikoinaan lennätin tai puhelinverkko, jossa kaapelia pitkin välittyi tärkein, eli toiselle ihmiselle välitettävä sanoma. Mobiiliverkot, lähiverkot ja muut it-maailman komponentit ja tietoliikenneprotokollat ovat tarvittava loogisesti rakennettu tekninen rakennelma, jota

viestin tai sanoman välittämiseen ja ohjelmistojen käyttämiseen eli varsinaisen informaation käsittelemiseen ja siirtämiseen nykyisin tarvitaan.

Tiekoneissa kantoaalto kuljettaa informaatiota laitteesta toiseen moduloimalla eli kat-

komalla tai muuttamalla kantoaaltoa, aivan sama tapahtuu ihmisen puhuessa. Informaatio siirretään muuttamalla kantoaallon värähtelytaajuutta, näin tapahtuu siis perustasolla. Toisaalta myös yhteiskuntarakenteen viestinvälitysinstrumentit, kuten uutislähetykset, koululaitos, yliopistot, kirjastot jne. ovat niitä ulkoisia eksoteerisia raameja, joita tarvitaan yhteiskunnalliseen viestinvälitykseen

laajemmassa mittakaavassa. Mitä viestejä noissa viestinkuljetusrakenteissa kuljetetaan, onkin sitten laajempi yhteiskunnalliseen arvomaailmaan kytkeytyvä esoteerinen kysymys. Kysymys on siitä, mitä siellä sallitaan kulkevan, Suomessa sallitaan melko paljon, mutta kaikkialla ei ole sama tilanne.

Informaation hallinta ja viestin oikean perillemenon varmistaminen on yksi suurimpia ja vaikeimpia haasteita maailmassa. Pieni esimerkki sähköpostikulttuuriin alkutaipaleella lanseeratusta ohjeesta. ”Viestin lähettäjä on aina vastuussa viestin oikein ymmärtämisestä”. Tämän voi varmasti liittää omaan elämäänsä ja miettiä missä asiayhteyksissä ja missä järjestyksessä itse osaa asioita ilmaista. Kuinka monta kertaa on kokenut tullessa väärin ymmärretyksi? Vaalikeskustelut on hyvä foorumi tarkastella mm. tätä näkökulmaa.

Voidaan ajatella, että vaaditaan ulkoinen järjestys, siis tekninen loogisesti järjestäytynyt tukijärjestelmä mahdollistamaan sisäisen eli esoteerisen informaation perillemenon.

Voin tuoda niitä asioita esille vain sen sirpale-tiedon varassa, joista olen pystynyt tekemään henkilökohtaisen synteetin sekä lainaamalla viisaampien näkemyksiä kyseisestä aiheesta. Pääpainonani on kuitenkin antiikin näkemys maailmanjärjestyksestä.

Vapaamuurariuden lakisiteinen
maailmanjärjestys

Vapaamuuraripiireissä puhutaan Maailman-
kaikkeuden Suuresta Arkkitehdista ja Suures-
ta Suunnitelmasta. Se ei ole kaoottinen epä-
järjestys, vaan lakisiteisesti toimiva ja myös
matemaattisesti laskettavissa. Maailmanku-
vamme laajenee ja kehittyy jatkuvasti ihmis-

perspektiivistä katsottuna älyllisen kehitty-
misen ja ymmärryksen laajenemisen kautta.
Niin sanottu antrooppinen eli maailmakaik-
keuden tarkkailijan olemassaoloon perustuva
periaate, lähtee ajatuksesta, että meidän laaje-
neva ja kehittyvä kykymme ymmärtää maail-
mankaikkeutta tekee tuon maailmankaikkeu-
den meille olevaksi. Se tekee meidät itse osal-
lisiksi ymmärtämästämme kokonaisuudesta.

Laajenevan ymmärryksemme kautta alamme
tiedostaa tuohon laajempaan kokonaisuus-
teen liittyviä lakisiteisyyksiä, joita meidän ei
aiemmin ollut mahdollista hahmottaa. Tämä
ei tietenkään poista sitä tosiasiaa, että ihmis-
ten tiedostaminen on eritasoista ja että toisen
maailmankuva on toista laajempi. Tai että
todellisuus, joka on vielä ihmisen havainto-
ja käsityskyvyn ulkopuolella, tulee aikanaan
käsityskykymme piiriin. Tai että ihmiset hah-
mottavat saman asian eri perspektiivistä ja
painottavat lakisiteisyyksiä oman kokemuspe-
räisen subjektiivisen maailmankuvansa kaut-
ta.

Antiikin maailmanjärjestys

Meillä on olemassa useita nimettyjä tieteel-
lisiä kuvauksia maailmanjärjestyksistä aina
Pythagorasta (582–496 eaa.) ja Platonista
(427–347 eaa.) sekä sitäkin vanhemmista läh-
teistä lähtien. Mielestäni ne kaikki edustavat
vähintäänkin osatotuutta niiden ollessa myös
paikallisen kulttuurin ja käsitteistön muok-
kaamia. Ne korostavat kunkin tutkijan tai
tutkijaryhmän painotuksia.

Ihmiset helposti dogmatisoivat oivalluksia ei-
vätkä halua heti kyseenalaistaa mahdollisesti
pitkänkin ajan vieneen tutkimuksen tulok-
sia. Toisaalta kiveen hakattu dogmi aiheuttaa

helposti tahatonta vastakkainasettelua ja houkuttelee ihmiset dualistiseen ajatteluun. Tämän sijaan pitäisi osata nähdä asianyhteyden kolmas ulottuvuus tyypillisen kyllä tai ei väittelyn sijasta. Tätä kolmatta ulottuvuutta voidaan kutsua vaikka kehityksen mahdollisuudeksi. Se on tie uuden näkökulman oivaltamiseen, joka mielestäni on kaiken kehityksen edellytys. Tällöin päästään myös aina lähemmäksi objektiivista näkökulmaa ja lähemmäksi ykseyttä.

Sanotaan että maailmassa on jo kaikki olemassa, asiat odottavat vain löytäjänsä. Tähän liittyy Platonin ideoiden maailma, jossa kaikki on jo valmiiksi perusideana olemassa. Tähän viittasi myös Shakespeare sanoissaan ”Ei mitään uutta taivaan alla”.

On myös sanottu että kaikki on laskettavissa, Pythagoraan väitetään sanoneen, että ”kaikki oliot ovat lukuja”. Sanotaan myös, että ihminen oppi laskemaan ennekuin kirjoittamaan. Egyptiläisten matematiikan tuntemus voidaan laskea tuhansissa vuosissa. Egyptiläiset käyttivät jo murtolukuja ja Babylonialaiset tunsivat algoritmisia menetelmiä. Voidaan sanoa, että matematiikan peruslainsuudet tunnetaan, mutta kaikkia mahdollisia sovellutuksia ei välttämättä tunneta. Kehittyvän tietoisuutemme varassa meille kyllä selviävät vielä tuntemattomatkin yhtälöt ja olemassa olevien uudet soveltamismahdollisuudet, mikäli emme halua lukita tietoisuuttamme vain siihen minkä jo tiedämme.

Lainaus Matematiikkalehti Solmun kirjoituksesta vuodelta 2000. ”Nyky matematiikan monimutkainen ja abstrakti käsitemaailma pohjautuu perimmältään lukumäärää,

kokoa ja muotoa koskeviin havaintoihin. Tieto siitä, miten nämä ovat saaneet systemaattista muotoa primitiivisten kansojen keskuudessa, on lähinnä epäsuorien todisteiden ja spekulatioiden varassa. Alan tutkijat ovat mm. esittäneet teorioita laskemisen tai geometrian synnystä käytännön tarpeiden vaatimusten mukaan ja toisaalta ajatuksia matematiikan mahdollisesta rituaalis-uskonnollisesta alkuperästä. Matematiikasta edes jossain määrin siinä mielessä kuin sana nykyisin ymmärretään voidaan ruveta puhumaan Egyptin, Mesopotamian, Intian ja Kiinan jokilaaksojen ensimmäisten suurten muinaiskulttuurien yhteydessä. Nykyään on luotavissa joltisenkin selkeä kuva kahden ensiksi mainitun kulttuurin matematiikasta; länsimaisen matematiikan kehitykselle on muinaiskulttuureista merkittävin vaikutus ollut Mesopotamian matematiikalla eli babylonialaisella matematiikalla. Mm. Egyptiläisessä hieroglyfikirjoituksessa käytettävä numeroiden merkintätapa on peräisin viimeistään noin vuodelta 3000 eKr. Kielitieteellisen todistusaineiston avulla voidaan päätellä, että useimmissa kulttuureissa lukujen ilmaiseminen on perustunut tavalla tai toisella ihmisen ruumiinrakenteen kannalta luonnolliseen kymmen- tai viisi järjestelmään.”

Vapaa lainaus Robert Ossermanin (amerikkalainen matemaatikko) kirjasta Kosmoksen runous: ”Einstein totesi, että ’Maailman-kaikkeuden käsittämättömin piirre on, että se on käsitettävissä.’ Hän totesi, että vaikka monet fysikaalisen maailman piirteet voidaan kiteyttää yksinkertaisiin lakeihin tai tiiviiseen matemaattiseen kuvaukseen, emme tiedä miksi näin voi tehdä. Esimerkiksi

kreikkalaiset matemaatikot tutkivat jo 400 eKr. ellipsin, paraabelin ja hyperbelin teorioita ilman ilmeistä käytännön syytä. Teorialle löydettiin käytännön sovellus vasta 2000 vuotta myöhemmin kun Kepler oivalsi, että planeetat kiertävät aurinkoa pitkin ellipsirataa.”

Matematiikka, joka tutkii käsitteellisiä riippuvuussuhteita logiikan päättelysääntöjen (johdettu kreikan sanasta logos, joka merkitsee sana, järki, järjestys) avulla oli Pythagoraan keskeinen tutkimuskohde. Hän ulotti sen myös koskemaan koko kosmosta.

Edouard Schuren kirja Pythagoras ja Delfoin mysteerit, kertoo Pythagoraan koulun Sodaliteetin perusideoista seuraavasti. ”Pythagoraan koulun tarkoitus oli kehittää ihmisessä, siis oppilaissaan kykyä tiedostaa ja tunnistaa käytännönläheisesti heidän luonnolliset tunteensa sekä niiden suhteet maailmankaikkeuden lainalaisuuksiin. Todeten että teidän sielunne on mikrokosmos, pieni kaikkeus, jossa raivoavat myrskyt ja epäsoinnut. Ihmisen tehtävä oli luoda omaan mikrokosmokseensa rauha ja sopusointu, jolloin vasta korkeampi inspiraation saattoi laskeutua oppilaan tajuntaan. Pythagoras painotti myös, että todellisen teologian tulisi antaa periaatteet kaikille tieteille. Toisin sanoen tiede ei ole Jumalasta, jollei se näytä kaikkien luontoa käsittelevien tieteiden yhteyttä ja syysuhteita ja jollei se toimi kaikkien muiden välittäjänä ja synteesinä.”

Matematiikka tuntee myös käsitteen ”harmoninen värähtely”, jossa värähtelytilaan saatettu esine pyrkii aina kohti tasapainotilaa. Siniaalto on tuon harmonisen värähtelyn perusmuoto.

Pekka Ervast kirjassaan Suuret Uskonnot kuvaa Pythagoraan koulua seuraavasti. ”Pythagoras perusti Italian Krotoniin mysteeriokoulunsa ’Sodaliteetin’, joka tarkoittaa samaa kuin Veljeys. Tämä koulu oli yritys tarjota tavallisille maallikoille mahdollisuus kasvattaa itseään vihkimyksen porteille saakka, Pythagoraan koulun oppilaita kutsuttiin seuraavilla nimillä Noviisi Akoustikos eli kuuntelija. Esoteerista opetusta saava seuraavan tason oppilas oli Matemaatikos eli oppilas ja Mestarin opetusta saava vihkimykseen valmistautuvaa oppilasta kutsuttiin nimellä Pythagoricus. Kouluun kokoontui oppilaita miltei kaikkialta maailmassa ja Pythagoraan vaikutus heihin oli niin valtava, että historia yksimielisesti tunnustaa, että hänen huostassaan kasvoivat kreikkalaisen kulttuurin ihanimmat naiset ja jaloimmat miehet”.

Astrologinen maailmanjärjestys

Usein kuultu teosofinen toteamus sanoo: ”Maailmassa kaikki on järjestyksessä, ainoa epäjärjestys maailmassa vallitsee ihmisten korvien välissä”. Elämme syy-seuraussuhteiden viidakossa, seitissä jossa kaikki vaikuttaa kaikkien. Olemme tiedostamattomina ihmisinä avuttomia kuin karpäset verkossa, josta kohtalon hämähäkki meidät nappaa nälkäänsä tyydyttääkseen. Tuon kohtalon heiteltävänä me olemme sitä enemmän, mitä tiedostamattomampia ovat valintamme. Sitä enemmän elämässämme vaikuttavat niin sanotut sattumat. Sattuma on kuitenkin sattumaa vain sille, joka ei vielä syy-seuraus perusteisia lainalaisuuksia kykene hahmottamaan. Mitä enemmän valintamme ovat tiedostettuja ja kehittyneen erottelukyvyn ohjaamia sen vähemmän meitä niin sanotut sattumat satuttavat.

Esoteerinen Astrologia puhuu siitä että ihmisen kehittyessään on aina vähemmän ja vähemmän altis planetaarisille psykologisille virtauksille ja vaikutuksille. Toisin sanoen kasvamme kehittyessämme ulos 'horoskoopistamme' ns. meihin vaikuttavista psykologisista virtauksista ja alamme tiedostavina itse ohjata elämäämme kehittyneen järkemme avulla.

Näistä vaikutuksista ote Pekka Ervastian kirjasta Tähtikoulut, jossa hän valottaa muinaisen astrologisen järjestelmän planeetaarisia voimia mm Merkuriuksen suhteen seuraavasti: "Esimerkiksi planeetta Merkurius, joka vaikuttaa meihin. Silmille näkyvä pallo on planeetan fyysillinen ruumis, mutta sillä on sen ohella astraaliset y.m. auransa eli ruumiinsa, jotka eivät silmille näy. Miten Merkuriuksen elämä nyt vaikuttaa suggestionina tähän maapalloomme? Korkeammassa merkityksessä näin: "pyrkikää tietoon, pyrkikää viisauteen ja huomatkaa, että ensimmäinen henkinen totuus on veljeys". Mutta samalla kuuluu kuin alhaalta eli taustalta toinen ääni, joka sanoo: "jotta voisitte pyrkiä valoon ja tietoon, täytyy teidän voittaa minut. Minä olen valhe, pimeys, tietämättömyys, varkaus, petos, ilkeys, uteliaisuus." Kun emme ihmisinä asetu oikeaan asenteseen, niin että ottaisimme vilpittömästi vastaan vain korkeampaa elämää, vain sitä pyrkimystä totuuteen, joka on Merkuriuksen kultaista vaikutusta, niin suljemme henkemme ikkunat ja avaamme sielumme sulut, joista alemmat Merkurius-voimat tulvivat meihin, herättäen meissä vilpillisyyttä ja harhanhalua, joka on totuudentiedon ja veljeyden vastakohta. Tämä on esimerkki siitä, miten planeetat

vaikuttavat. Niiden vaikutus on aina kahdenlainen, ja ns. paha vaikutus on omiansa valmistamaan tietä hyvälle. Ilman kamppailua ja voittoa emme me ihmiset mitään saavuta. Pysymme esim. aina tietämättömyydessä, jollemme itse lakkaa olemasta vilpillisiä. Emme voi päästä totuuden tietoon ja viisauteen, jos me itse olemme petollisia, valehtelemme tai varastamme. Elämän koulussa kaikki on todellista. Siinä on aina kysymyksessä todelliset käytännölliset vastakohdat, joista mustat on voitettava, jotta kirkkaat, valoisat tulisivat luoksemme."

Vielä ote samasta kirjasta. "Tajunta itsensä pyrkii yhteyteen ja ykseyteen. Aine itsestään pyrkii moninaisuuteen ja rikkauteen ja vastustaa näin ollen tajuntaa eli henkeä, kunnes henki sen lopulta voittaa. Nämä kaksi olemassaolon napaa ovat yhtä välttämättömät ja sen tähden yhtä hyvät; palvellessaan ja auttaessaan toisiaan ne luovat tuon elämän kukan, täydellisen olennon, joka hengen voimalla on päässyt aineen herraksi. Hän on noiden kahden toisiaan ikään kuin vastustavan voiman saavutus. Elämän tarkoitus on kulku harmoniaan, henkeen, itsetietoisuuteen päin ja ylös tietämättömyydestä, pimeydestä ja sokeudesta. Uskonnot ovat erehtyneet, mikäli ovat antaneet meidän luulla, että täydellisyys annetaan lahjaksi jollain tavalla. Ainoastaan silloin ovat pysyneet totuudessa, kun ovat selvin sanoin sanoneet ihmisille: Pyrkikää ja ponnistakaa, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ainoastaan itse kasvattamalla itseänne saavutatte elämän päämäärän. Tämä on kaikkien uskontojen todellinen sanoma ihmisille ja sitä sanomaa H. P. Blavatsky teroitti."

Muokkaamme itse omaa tulevaisuuttamme. Voidaan ajatella, että astrologian perusidea on psykologisissa vaikutuksissa, jotka vaikuttavat eri painoarvolla eri kehitystasolla ja kehityskaudella syntyneisiin ihmisiin. Tietoisuuden kehittyessä ihmiset voivat jo enenevässä määrin todeta, että tässä maailmassa kaikki vaikuttaa kaikkeen omalla painoarvoltaan. Me ihmiset olemme ylipäättään jatkuvasti erilaisille näkyville ja näkymättömille vaikutuksille alttiita.

Esimerkiksi lääketiede todistaa, että olet sitä mitä syöt. Ravintotottumuksemme ja tapamme toimia vaikuttavat ratkaisevasti ulkoiseen olemukseemme ja terveyteemme sekä piileviin sairauksiin ja allergioihin, jopa kykyymme ajatella ja käyttää hermojärjestelmäämme ja etenkin aivojamme. Ravintomme, tapamme ja tottumuksemme nykytiedon mukaan muokkaavat jopa dna:amme, siis muokkaamme itse konkreettisesti oman tulevaisuutemme asuinsijaa jo tässä ajassa.

Viittaan Helsingin Sanomissa joskus parikymmentä vuotta sitten olleeseen väitöskirjan otteeseen lyijyn vaikutuksesta roomalaisen kulttuurin rappiotilaan Neron ja Galigulan aikana, jolloin etenkin ylimystön piirissä oli tapana päivittäin nauttia lyijyasioissa käytettyä ja säilöttyä rypälemehuja sekä lyijysuoloilla terästettyä viiniä. Lyijyn vaikutuksesta keskushermosto- ja aivosairauksiin tiedetään jo tänä päivänä. Neron ja Galigulan katsottiin kärsineen kroonisen lyijymyrkytyksen aiheuttamasta enkefalopatiasta eli toksisesta aivosairaudesta, joka vaikutti suoraan heidän kykyynsä ajatella, hallita tunnetilojaan sekä suorittaa tehtäviään. Niiden seuraukset ovat tunnetut. Samalla tavalla tiedetään eri säteilyjen vaikutuksesta ihmisen terveyteen, josta yksi keskeinen osa on kyky

käyttää mieltään ja hallita tunnetilojaan.

Jos ajatellaan, että astrologiset planetaariset vetovoimat vaikuttavat ihmisen psyykeen, esimerkiksi vuorovesi-ilmiö ja kuuhulluus, niin siinä mielessä muinaisella astrologialla on ollut tietty paikkansa ihmisen kokonaisolemuksen tutkimusvälineenä. Teosofian mukaan ihmisen tulee kehittyessään irtautua planetaarisista vaikutuksista ja päästä itsekasvatuksen avulla noiden tunnetiloja ohjalevien vaikutusten yläpuolelle.

Miten on oman käyttäytymisemme laita?

Onko kaikki silloin järjestyksessä, jos näemme ihmisen vieressä kaatuvan ja jätämme hänet siihen suomatta hänelle huomiotaamme ja apuamme? Periaatteessa kaiken pitäisi tuossakin tilanteessa olla suuressa mittakaavassa järjestyksessä. Annamme kaiken vain tapahtua puuttumatta tapahtumine kulkuun. Teosofinhan ei pitäisi puuttua maailmajärjestykseen, vaan ymmärtää sitä ja sen sisäisiä lakeja. Maailmassa on kaikki järjestyksessä, ainoa epäjärjestys maailmassa valitsee ihmisen korvien välissä. Onko se näin?

Pitäisikö meidän siis puuttua elämässä ilmeviin epäkohtiin vai antaa niiden vain olla? Jos pitäisi puuttua, niin milloin pitäisi, mikäli kaikki on kuitenkin järjestyksessä?

Pitäisikö meidän ymmärtää, että näkemämme epäkohta on myös epäkohtana itsessämme, jonka siten heijastuksena ympäristötämme huomaamme?

Itseään etsivä ja henkisesti kehittymään pyrkivä ihminen joutuu varmasti usein hämmennyksiin lukemiensa ja kuulemiensa henkisten ohjeiden ja tienviittojen kanssa.

Äkkiä luultuina ne tuntuvat olevan ristiriidassa yleisten moraalikäsitteiden ja hyvien tapojen kanssa. Tänä päivänä henkistä kirjallisuutta on saatavissa laidasta laitaan, aina pitemmälle ehtineiden etsijöiden ja itseensä vasta orastavasti tutustuvien ihmisen luettavaksi missä järjestyksessä tahansa.

Vanhoiden mysteereiden oikea järjestys

Muinaisissa mysteeriokouluissa opetusta annettiin oikeassa järjestyksessä ihmisen psykologisiin mysteereihin syvällisesti vihkiytneitten mestareiden tai pitkälle ehtineitten oppilaiden toimesta. Noissa järjestelmissä varmistauduttiin siitä, että oppilas sai vain sitä tietoa mikä hänelle oli sen hetkessä kehitystasossaan mahdollista sisäistää ja oikein ymmärtää. Tieto minkä katsottiin voivan joutua väärin ymmärretyksi tai suorastaan väärinkäytetyksi pidettiin visusti salassa vihkimyslukkojen takana.

Pythagoraan mysteeriokoulu, joka monessa suhteessa oli Egyptin mysteeriokoulujen jälkeläinen, painotti maailmankaikkeudellisen tajunnan merkitystä maailman ja ihmisen kehittymistä ohjaavana keskeisenä tekijänä. Edouard Schuren kirjoittaa kirjassaan Pythagoras ja Delfoin mysteerit: "Maailman aineellinen ja henkinen kehitys ovat kaksi vastakkaista liikettä, mutta ne ovat yhdensuuntaisia ja yhdenmukaisia olemisen kaikilla asteilla. Emme voi selittää toista muuta kuin toisen avulla ja yhdessä ne selittävät maailman. Aineellinen kehitys on "Jumalan" tai "maailman" tajunnan eli anima mundin ilmenemistä aineessa, joka ainetta muodostelee. Henkinen kehitys on tajunnan työskentelyä yksilöllisissä monadeissa ja niiden ponnistelua läpi elämien sarjan, yhdistymään Jumalan henkeen,

josta ovat lähtöisin. Katsella kaikkeutta fyysiseltä tai henkiseltä näkökannalta ei merkitse eri objektien tutkistelemista, vaan maailma tarkastelemista vastakkaisilta suunnilta. Maalliselta katsantokannalta maailman järjellisen selityksen tulisi alkaa aineellisesta kehityksestä, koska vain se puoli näyttäytyy meille, mutta näyttämällä meille kaikkiallisen hengen toiminnan aineessa ja saattamalla meidät seuraamaan yksilöllisten monadien kehitystä tuo selitys johdattaa meidät huomaamatta henkiselle näkökannalle. Ulkonaisuudesta sisäisyyteen eli eksoteerisesta esoteeriseen. Siten menetteli Pythagoras, joka piti kaikkeutta elävänä oliona, jota elähdyttää suuri sielu ja joka on suuren järjen läpitukenma. Näkyväinen maailma, sanoi Pythagoras, taivas kaikkine tähtinensä on vain maailman sielun, suuren Mayan ohimenevä muoto, johon se keskittää rajattomissa avaruuksissa hajallaan olevan aineen, hajottaa sen ja sitten sirottelee sen hajalleen painottomana, kosmisena fluidumina. Jokaisella aurinkosumulla on osansa tuosta kaikkiallisesta sielusta, joka kehittyy sen helmassa miljoonina vuosisatoina liikkeelle panon voimasta ja erikoisissa mittasuhteissaan. Mitä tulee voimiin, valtoihin, lajeihin ja sieluihin, jotka peräkkäin ilmenevät tuon pienen maailman tähdissä, niin ne tulevat Jumalasta, Isästä. Se merkitsee, että ne säteilevät muuttumattomasta ja korkeammasta henkijärjestöstä samoin kuin ne ovat tulos edellisestä aineellisesta kehityksestä, jolla ymmärrän sammunut aurinkokunta. Eräät ehdottomasti kuolemattomat näistä näkymättömistä voimista johtavat tämän maailman muodostamista, toiset odottavat sen kukoistusaikaa kosmisessa unessa tai jumalallisessa uneksimisessä astuakseen näkyväisiin sukukuntiin arvonsa ja iankaikkisen lain mukaan."

Nykyinen tiede on kyennyt aineen lainalaisuuksia tutkiessaan löytämään aina vain laajenevia ja sisäkkäisiä lainalaisuuksia aineen olemuksesta. Pythagoraan aikainen ilmaisu ei varmasti sellaisenaan kelpaa tieteellisen tarkastelun mittapuuksi tänä päivänä, mutta ennakkoluulottomasti tarkasteltuna hänen näkemyksissään on laaja-alaisesti osattu maailmakaikkeutta hahmottaa ja oikein tulkittuna varmasti löytyy analogioita myös tämän päivän tieteelliseen maailmankuvaan. Kannattaa myös muistaa, että tieteellinenkin maailmankuva on aina vain osatotuus. Tieteellinen totuus on yhtä totta ja pätevä, kuin sen tekijätkin ovat ”totta” ja oppineet oikein lukemaan ja tulkitsemaan ilmiöiden lainalaisuuksia.

Robert Ossermanin kirja Kosminen Runous, valottaa matematiikan ja luonnonharmonian suhdetta seuraavasti. ”Uuden käsitteen asteittainen evoluutio on matematiikan historian toistuva piirre. Aluksi ajatus hylätään

liian abstraktina. Ajan mittaan sen hyödyllisyys hyväksytään nuristen, siitä huolimatta, että se vaikuttaa ”luonnottomalta” ja intuition vastaiselta. Lopulta se kohotetaan sovelusten kannalta perustavaa laatua olevaksi ja korvaamattomaksi välineeksi.”

Osserman jatkaa esimerkillä negatiivista luvusta, ” jota käsitettä satoja vuosia pidettiin mahdottomuutena, itsensä kumoavana väitteenä ja numeerisena mielettömyytenä. Satoja vuosia käytettiin yhtälöiden kehittämiseen, jotka kiersivät negatiivisten lukujen

käytön ennekuin hyvin hitaasti alkoi valjeta että näkökulmaa vaihtamalla voitiin negatiivinen luku käsittää yhtä ristiriidattomasti kuin positiivinen luku, ja että ne on tulkittava eri tavoin. Näin siitäkin huolimatta että merkkejä ja vihjeitä negatiivisten lukujen käytöstä esiintyi jo ennen ajanlaskun alkua.” Edellä mainitusta hyvin ilmenee, kuinka dogmaattisuus ja ’jo keksityn’ kyseenalaistamattomuus taannuttaa ihmiskunnan kehitystä ja kangistaa ja sitoo sen tunnettuun ja yleisesti hyväksyttyyn tai aika usein voi sanoa hyväksytettyyn maailmankuvaan. Negatiiviset luvut ovat olleet keskeinen tekijä mm tietotekniikan kehityksessä.

Yksilön valintojen oikea järjestys

Jos ajattelemme yksilön valintoja omassa elämässään, ovat ne näennäisesti vapaita valintoja. Vapaita ne eivät kuitenkaan ole, vaan ne on sidottu erilaisiin elinympäristöimme, sekä omiin taipumuksiimme

ripustettuihin ehdollistumiin. Nuo valinnat ovat aina enemmän tai vähemmän sidottu meidän erottelukykymme tasoon valita oikean tai väärän väliltä. Periaatteessa ja oman sisäisen kehityssuunnitelmamme puitteissa valitsemme aina oikein, vaikka meistä heti kohta valinnan jälkeen tuntuisikin, että nyt meni totaalisesti metsään. Tuo toteamus on silloin kuitenkin se konkreettinen oppi jota pieleen menneellä valinnalla on haettu.

Meidän prosessointikykyämme ei tuossa valintatilanteessa pystynyt parempaa valintaa

tuottamaan, joten meillä on siinä mielessä eläminen valintamme kanssa ja hyväksyttävä keskenkasvuisuutemme kyseisen asian suhteen. Siis tuo niin sanottu väärä valinta, joka saattoi tuottaa meille lyhytaikaista tai pitempiaikaista harmia, oli meille kehitystasomme kannalta oikea valinta. Se palveli osaltaan meidän erottelukykymme kehittymistä tulevien valintojen suhteen. Tässä mielessä kaikki on järjestyksessä kun itse olemme valinnallamme käynnistäneet itsellemme tarpeellisen oppimistapahtuman.

Vastaavanlaista väärän valinnan kautta oppimista tapahtuu niin yksilö-, kansakunta-, kuin koko ihmiskuntatasolla. Ihmiskunnan "vääristyneen" ja "rappeutuneen" arvomaailman valinnoista johtuvia tapahtumia ihmiskunta käy tänä päivän läpi yhdessä ja käsi kädessä. Voidaan puhua globaalista oppimistapahtumasta. Jos ajattelemme arabikulttuurista ja niiden nykyistä, sisäistä voimakasta murroskautta, se juontuu hyvin pitkälle pelkästään ja korostuneesti, taloudellisten intressien vääristämisestä korruptoituneesta arvomaailmasta, ei islaminuskonnosta sinällään. Uskontojen radikalisoituminen käynnistyy helposti yhteiskunnallisen eriarvoisuudesta lähtevän radikalisoitumisen myötä.

Edellä olevaa ajatellen, länsimaat ovat vihdoin ehkä viisaasti oppineet pitämään välimatkaa arabimaailman sisäisiin tapahtumiin jotka heidän on oman yhteiskuntansa kehittymistä ajatellen itse läpikäytävä ja prosessoitava. Sama koskee usein kehittyvää ja voimakkaasti itseään etsivää ihmistä, jonka sisäistä viisautta etsiessään on käytävä niitä kokemuksia läpi, joihin hänellä on luontainen sisäinen vetovoima. Tietyssä kehitysvaiheessaan ihminen alkaa tuntea vetoa asioihin, joiden arvoitus hä-

nen pitäisi ratkaista ja ymmärtää. Tämä koskee kaikkia inhimillisen elämän osa-alueita. Kehityksen vaatimus ajaa ihmisen liikkeelle kokemaan asioita, joita hänen kehittyäkseen läpikäytävä.

Oivallusta voidaan ajatella ihmisen suurimpana henkisenä kokemuksena - millä tasolla se sitten tapahtuukin. Omakohtainen omiin kokemuksiin ja valintoihin pohjautuva synteesi, jossa palat loksahtavat yhteen, jossa oman kokemuksen mukanaan tuoma ymmärrys valaisee kaikkea koettua, nähtyä, kuultua ja luettua. Tuo oivallus on aina tietoisuuden laajenemista ja oppimista. Syvyydeltään ja laajuudeltaan se on sidottu kokijan henkilökohtaiseen kykyyn vastaanottaa korkeampaa inspiraatioita. Se on kehittymistä ja osa täydellistymisprosessia, jolle tielle meitä pyhät kirjat kehottavat astumaan. Tielle itse, joka oli kirjoitettuna Apollon temppelin etupihalle muinaisessa Delfoissa eli "Ihminen tunne itsesi".

Auttamisen oikea järjestys

Aiemmin tarkasteltiin, että pitäisikö itseään etsivän ihmisen puuttua kehityksen kulkuun vai jättäytyä omaan yksinäisyyteensä tarkkailemaan ja hymähtelemään typeryyksien tekijöille ajatellen "että antaa poikien itse oppia" ja "kantapäähkoulu on paras opettaja". Sanoisin että tällaisen ajattelun kanssa on syytä olla varovainen, koska siinä voi kyllä itsensä ylätuloihin hilannut tarkkailija niin sanotusti "kanssasyllistyä" laiminlyönteihin tai "rikkomuksiin" hänen omankin kehityskaarensa kannalta saati ehkä kollektiivisen karman luomisen näkökulmasta. Itseään etsivän ja itseään kehittävän tietoisuuden yksi suurimpia kompastuskiviä on se, että alkaa pitää itseään muita parempana.

Tällöin alkaa väistämättä tulla sokeaksi omille virheilleen ja virhearvioilleen. Alkaa pitää itseään täydellisenä ennen kuin matka on päässyt edes kunnolla alkuun. Tämä ylpeyden vaara vaanii kehityksen joka portaalla ja sen tuomat opetukset ovat sitä kovemmat mitä ylemmälle on päässyt kehityksen tikkaita kiipeämään.

Auttamisessa tai toisen kehityssuunnitelmaan puuttumisessa pitää tietenkin ymmärtää mikä on oikeanlaisen opastamisen ja auttamisen sekä vastaavasti tietämättömyyden asioihin puuttumisen välinen ero. Tilannekohtaisesti asioihin puuttumisen täytyy pitää sisällään asiaan liittyvän syy-seuraussuhteiden ymmärtämisen ja selvän kuvan siitä mitä tulee tapahtumaan, jos asioita ei tehdä oikealla tavalla ja oikeassa järjestyksessä. Tällöin valistuneen ihmisen velvollisuus on nähdäkseni sanoa mielipiteensä ja näkökulmansa, muita ja samalla omaa kehitystään eteenpäin viedäkseen. Herättääkseen muiden ajattelua tiedostamaan sellaisia näkökulmia mitä he vielä eivät ole ymmärtäneet ja jotka ovat asianomaisen tilanteen kehittymisen kannalta aivan oleellista.

Kun järki on tunteen peräsimessä, se takaa sen että toiminnan askelmerkit on osattu ottaa huomioon. Tunteen ja järjen on oltava tasapainossa että oikea objektiivinen kuva asiasta tai tilanteesta saadaan muodostettua. Edellä sanottuun liittyy myös sanonta että 'yksi oikea sana oikeassa paikassa oikealla tavalla lausuttuna voi muuttaa maailmaa'. Tämä on tietenkin totta. Kuitenkin ilman riittävää erottelukykä ja puhtaasti tunnepohjalta lähtevä sanailu on helposti persoonallista tärkeilyn tunteeseen perustuvaa oikeassa olemisen tarvetta.

Tietämättömyydestä tai ajattelemattomuus-

desta johtuva yksilö- tai joukkokarmallinen tapahtumavyöry laukeaa reaktiivisesti samalla voimalla, mitä virheellisen ajatusmallin korjaamiseen tarvitaan. Tällaiseen tilanteeseen ajaututaan mm. jos "valistuneen" ihmisen järkipuhetta ei haluta kuunnella. Ei ole korvia, jotka kykenevät kuuntelemaan, kuten Jeesus Nasaretilainen asian ilmaisi. Tai vastaavasti tilanteessa, jossa valistuneiden ihmisten kriittinen massa ei ole riittävän suuri, vaan ihmiset itsepintaisesti haluavat pitää kiinni vanhentuneista ajatustottumuksistaan.

Jos ihminen ei itse korjaa virheliikkeitään, suuri elämä, luonto, ympäristötekijät tai muut sellaiset sen kyllä tekevät omalla tavallaan, piirtäen ihmiskunnalle toiminnalliset sopivuuden rajat. Koko ihmiskunnan historian ajan meitä on neuvottu kontrolloimaan toimintaamme ihmiskunnan "käytöksen kultaisissa kirjoissa" niin idässä kuin lännessä. Mielestäni meidän tulee puuttua asioihin silloin kun olemme niistä vastuussa. Meillä on lain määräämiä vastuita työpaikalla ja järjestöissä, mihin nyt kuulummekin. Lisäksi meillä on vastuu toimia sen suhteen minkä näemme oikeaksi. Olemme siinä suhteessa veljemme vartioita, koska olemme jatkuvassa riippuvuussuhteessa toinen toisiimme vaikka emme sitä tajuaisikaan.

Vastuun järjestys

Mikäli puutemme ihmisen sisäiseen kehityskaareen oletustuntumalla, ymmärtämättömyyden neuvoilla tai manipuloiden ymmärtämättä itse mihin olemme puuttumassa, sidomme itsemme tuon ihmisen elämään ja valintoihin. Olemme omalta osaltamme sitten myös syyseuraus suhteen mukaisessa vastuussa syöttämiemme arvojen ja käsitysten aikaansaamista valinnoista. Meidän on siis tärkeää koko ajan kehittää kykyämme nähdä ja ymmärtää asiat

kokonaisuuden kannalta oikeassa valossa. Meidän tulee opetella kuuntelemaan sisäistä itseämme eikä hätäilevää persoonallista spekulaattoria, joka lakkaamatta luo erilaisia skenaarioita ja vaihtoehtoja. Se on tietysti tuon persoonallisen älyn tehtäväkin mutta pitää olla sisäistä viisautta nähdä oikea vaihtoehto eikä sortua tunnepuolen houkutuksille tehdä keskeneräisiä ja pelkästään itsekkäisiin syihin nojaavia niin sanottuja ”parhaalta” tuntuvia ratkaisuja.

Jos ajatellaan tätä vaikka ihmisen aivotoinnin kannalta, jossa aivojen vasen puoli kontrolloi ruumiin oikeata puolta ja oikea puoli kontrolloin ruumiin vasenta puolta. Vasemman aivopuoliskon toimintoihin on listattu mm. Käyttää logiikkaa, keskittyy yksityiskohtiin, sanat ja kieli, Syys-seuraus suhteiden taju, tosiasioiden havainnointi, ajantaju, matematiikka ja tieteet, muodostaa strategioita, järkevä, luotettava, tietää esineen nimen, ei avaruudellista hahmottamista. Oikean puolen toimintoihin taas kuuluu käyttää tunteita, symbolit ja kuvat, metaforien taju, vaistot, näkee kokonaiskuvan, filosofiat ja uskonto, tietää esineen toiminnon, esittää mahdollisuuksia, avaruudellinen hahmottaminen. Harkitsematon, ottaa riskejä, ei ajantajua. Oikea aivopuolisko säätelee siis ihmisen tunnepuolta ja vasen loogista ajattelua. Kumpikin tarvitsee toinen toistaan kokonaiskuvan hahmottamiseen, joten kumpaakaan ei voi aliarvioida mutta kummallekin on jätettävä oma tehtävänsä ja annettava se luonnollisesti suorittaa kokonaisvaltaisen lopputuloksen aikaansaamiseksi.

Kaikki on järjestyksessä, maailmamme keskeneräisyydestä huolimatta. Me olemme osa tuota järjestystä tai itse aiheuttamaamme epä-

järjestystä. Olemme näköalattomuuttamme ja keskenkasvuisuuttamme olleet sitä itse luomassa. Eihän epätäydellinen tajunta voi vielä täydellisyyttä saada aikaiseksi. Olemme siis omaan luomukseemme sidottu niin kauaksi aikaa kunnes taas osaamme oikealla tavalla nöyrytyä uutta oppimaan ja itseämme kehittämään.

Tehtävämme on luoda kaaokseen kosminen järjestys

Meidän tehtävämme on tuoda täydellisyyttä tähän vielä keskeneräiseen järjestykseen itseämme kehittämällä. Tehtävämme on luoda kaaokseen kosminen järjestys, tuoda tiedon valoa tietämättömyyden pimeyteen. Riippuen siitä minkä verran kykenemme oman elämämme puitteissa ilmaisemaan korkeampaa tietoisuutta, Kristus-tietoisuutta, buddhia, satoria, moksaa, miten sen kukin haluaa ilmaista ja uskoa siihen, että yhdessä koettu maailma on riippuvainen ihmiskunnan kollektiivisesta tietoisuuden tasosta. Maailma on riippuvainen kyvystä tuottaa ja maastouttaa tähän materiaan niitä korkeita inspiraatioita, joita ihmiskunnan valistuneet opettajat muinaisista mysteeriokouluista lähtien aina valistusfilosofien kautta tähän päivään asti ovat yrittäneet massojen mieliin teroittaa.

Olemme laadullisesti ajatustemme ja arvojemme kautta oman tulevaisuutemme laadun rakentajia ja toteuttajia. Tulemme siksi miksi haluamme tulla ja muokkaamme ulkoisen maailmamme oman sisäisen maailmamme kuvaksi. Kun katselemme tätä omaa aikaamme, ei ole vaikeaa päätellä millaisella sisäisellä arvomaailmalla maailmaamme on viimeaikoina rakennettu. Mutta siinäkin asiassa on kaikki järjestyksessä. Ihmisten pitää tekojensa

kautta todistaa itsestään, että sisäinen maailma tulisi päivänvaloon ja että sitä kautta huomattaisiin ja nähtäisiin mitä tulee tehdä toisin ja mitä arvoja omaksua oman elämänsä kantaviksi voimiksi.

Lopuksi Pythagoraan näkemys ihmisen syvimmästä olemuksesta Edouard Schuren mukaan. ”Tuntemattomassa syvyydessään, jumalainen psyyke katselee lumotuvin silmin

kaikkia elämiä, kaikkia maailmoja, menneisyyttä, tulevaisuutta, jotka yhdessä muodostavat ikuisuuden ’Tunne itsesi ja sinä tunnet jumalien maailmankaikkeuden’, siinä on viisaiden vihittyjen salaisuus. Mutta voidaksemme tunkeutua tuosta ahtaasta portista näkymättömän kaikkeuden äärettömyyteen, herättäkäämme itsessämme puhdistetun sielun selvänäköisyys ja varustautukaamme järjen, tieteen periaatteiden ja pyhien lukujen tulisoihdulla.”

Ihmisten viat ovat luonteenomaisia.
Tarkkaamalla ihmisen vikoja voi oppia tuntemaan hänen hyveensä.

Konfutsen sanoja

okein!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI7680001901068834	BIC
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti	
TILISIIRTO. GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Allekirjoitus Underskrift		
	Viitenumero Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag
		Euro 25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Heli Veivo

Mielen avaimia onnellisuuteen

Mieli on kuin peili, se kerää pölyä heijastaessaan, sanoo Helena Petrovna Blavatsky. Hän sanoo myös, että mieli ylitetään mielen avulla.

Elämää voidaan pitää suhtena, asioiden tai olioiden välisenä yhteytenä. Ihmisyksilön mieli alkaa kehittyä heti syntymän jälkeen tai ehkä jo ennen syntymää suhteessa ulkomaailmaan. Eli se heijastaa ulkomaailmaa ja kerää vähitellen pölyä heijastaessaan.

Tulee mieleen lastenpsykiatri Winnicotin aikoinaan paljon puhuttu käsite riittävän hyvän äidin hyväksyvä katse, jonka alla kehittyessään lapsi saa hyvät eväät elämäänsä.

Niin ylhäällä kuin alhaalla

Joogafilosofian maailmansyntyteoriassa Purusha päätti rajoittaa itsensä ja alkoi tarkastella itseään, syntyi näkijä ja nähty. Näkeminen oli alussa luonteeltaan anandaa, korkeinta autuutta. Verhoutuessaan aineeseen tai gunien leikkiin ananda muuttui mielen tasolla onnellisuudeksi, näkemisestä tuli tavoittelua ja nähdystä tuli tavoiteltava objekti, johon mieli yhdisti toivomiaan ominaisuuksia. Näin ihminen alkoi tavoitella onnea, ja se taas johti ennemmin tai myöhemmin kärsimykseen.

Vastasyntyneen mieli oppii kokemuksista, joita maailma sille tuottaa. Syntyy erillisyyden tunne, ja se johtaa tarpeeseen varmistaa oma olemassaolo ja suojautua erilaisilta uhilta. Vuosien kuluessa ja kokemusten karttuessa jokainen ihmisyksilö kerää muistiinsa oman

keinovalikoimansa, jonka avulla hän selviää elämässä. Oman selviämiskeinopakettinsa, onnentavoittelun työkalupakkinsa.

Aikuisena tavanomainen mieli hakee onnellisuutta rakastumisesta ja perheestä, omaisuudesta ja rikkaudesta, yhteiskunnallisesta arvostuksesta ja ystävien hyväksynnästä ja ihailusta. Kuitenkin: rakastuminen menee ohi, lapset saattavat muuttua hankaliksi murrosiässä, rikkauksien kerääminen käy uuvuttavaksi, ystävät saattavat lopettaa ihailemisen ja arvostus saattaa vaihtua halveksunnaksi (niin kuin Himas – kohussa kävi; hän muuttui muutamassa viikossa kansakunnan neropatista keskinkertaiseksi konsultiksi, joka varastaa suomalaisten tutkijoiden tutkimusmäärärahat).

Kun maailma ei vastaakaan onnen tavoitteluun niin kuin ihminen kuvitteli, hän turhautuu, ahdistuu, stressaantuu ja masentuu helposti tai alkaa sortaa muita ja käy väkivaltaiseksi. Nykyään tässä kohtaa hänen avukseen tulevat mielenhoitamisen ekspertit: psykologit, psykiatrit, psykoanalytikot, konsultit, life coachit ja tutorit. Heillä kaikilla on oman alansa pätevä koulutus ja tukenaan valtava määrä tieteellistä tutkimustietoa. Uusia terapeutteja valmistuu joka vuosi valtavia määriä, ja uudet tutkimustulokset ja innovaatiot ovat heti käytävissä joka puolella maailmaa internetin välityksellä. Ihmisen mieleen vaikuttamisesta on tullut merkittävä osa nykyaikaista elämää.

Positiivisen psykologian onnellisuuden tutkimusryhmä

Nyt on saatu tuloksia, joiden mukaan onnelliset ihmiset ovat terveempiä, elävät pidempään ja kestävät enemmän kipua kuin vähemmän onnelliset. Heillä on enemmän hyviä ystäviä ja myös hyvän päivän tuttuja. Onnelliset ihmiset ovat epäitsekämpiä. He iloitsevat toisten menestyksestä, kun masentuneemat ovat taipuvaisia kadehtimaan. Ja kun ei-onnelliset ihmiset iloitsevat, kun naapuri epäonnistuu tai häntä kohtaa onnettomuus, onnelliset tuntevat heitä kohtaan myötätuntoa ja pyrkivät auttamaan. Toisten ihmisten auttamisen on tutkimuksissa todettu parantavan ihmisen omaa hyvinvointia. Näin tapahtuu otaksuttavasti siksi, että myönteinen kokemus itsestä vahvistuu, kun huomaa voitavansa olla avuksi muille. Menneeseen liittyvää onnellisuutta voidaan lisätä vahvistamalla kiitollisuutta, anteeksiantamista ja unohtamista.

Oma onnellisuus

Onnellisuuttaan voi lisätä positiivisen psykologian tutkimustulosten mukaan omia vahvoja alueitaan kehittämällä. Jos ei itse tiedä omia vahvuuksiaan, esim. netissä voi tehdä testejä, joilla löytää ne. Viime vuosikymmenellä nuo testit olivat hyvin suosittuja. Testien taustalla on kaikille maailman uskonnoille ja filosofioille yhteiset hyveet, jotka on muunnettu erilaisiksi mitattaviksi ominaisuuksiksi, joita kutsutaan vahvuuksiksi. Esim. rohkeuden hyve ilmenee urheutena, sinnikkyyttenä ja rehellisyytenä ja rakkauden hyveen ominaisuudet ovat ystävällisyys ja rakastavuus. Alex Loydin Paranemisen avaimissa käytetään samantyyppistä testiä, jolla voi löytää alueet, joista paranemisen avainten käyttäminen kannattaa aloittaa. Siinä tosin aletaan kehittää niitä alueita, joilla tulokset ovat heikoimpia.

Positiivisen psykologian teorian perustana ovat maailman kaikkien tunnettujen suurten uskontojen ja filosofioiden hyvekäsitykset 3000 vuoden ajalta. Se on siis tavallaan paluuta aikain viisauteen. Nykyajan psykologiasta kylläkin puuttuu henkinen ote ja se keskittyy elämässä pärjäämiseen ja maallisen elämän parantamiseen. Vielä paremmin vanhoihin totuuksiin turvautuminen tulee esille nykyisin kognitiivisen psykologian piirissä erittäin suosituissa mindfulness-terapioissa. Nehän perustuvat buddhalaiseen filosofiaan.

Buddhalaiset opettavat

Mieli on perusolemuksestaan pelkkää kirkkautta ja valoa. Yleensä mieli on kuitenkin erilaisten mielensamentajien samentamana. Tässä mieli käsitetään laajemmin kuin teosofisessa seitsenjaotuksessa. Se sisältää järjen, tunteet ja sydämen.

Mindfulness on buddhalaisen harjoittamisen tärkeä osa – kaikissa koulukunnissa. Sitä käytetään viisausmeditaationa ja sen tarkoitus on kehittää mieltä oivaltamaan perimmäinen todellisuus. Siinä tarkkaillaan maailmaa, omaa itseä, tunteita ja ajatuksia hyväksyen kaiken esilletulevan, takertumatta mihinkään. Tarkkailu on hienovireistä ja herkkää. Hengitystä käytetään ankkurina, johon tietoisuus palautetaan, jos mieli takertuu johonkin tunteeseen tai ajatukseen. Joskus ajatuksia on liian paljon ja tarkkailu hukkuu niihin. Tiibetiläisessä perinteessä puhutaankin ajatusten vesiputouksesta. Theravadaperinteessä tätä mielen uskomatonta aktiivisuutta kutsutaan apinamieleksi.

Silloinkin neuvona on palaaminen hengityksen tarkkailuun, keskittyminen. Mindfulnessia on tarkoitus vähitellen oppia käyttämään

kaikessa elämässä, oppia olemaan tietoisesti ja hyväksyvästi läsnä elämän vaihtelevissa tilanteissa.

Pema Chödrön, kanadalainen nunna sanoo, että *jos voi pysyä jonkin aikaa kielteisten tunteiden energioissa, esim. vihassa tai kateudessa reagoimatta niihin tai tukahduttamatta niitä, buddhicittan pehmeys alkaa tulla esiin*. Vietnamilainen munkki ja kirjailija Thich Nhat Hanh on kirjoittanut paljon onnellisuudesta ja mindfulness-harjoituksista. Linaan tähän hänen viehättävän kirjoituksensa vihan käsitelystä.

*"Kun olet vihainen, voit harjoittaa istumameditaatiota ja mietiskellä tätä gathaa:
Kun olemme vihaisia toisillemme,
meidän on vain suljettava silmäme ja katsottava tulevaisuuteen.
Sadan vuoden kuluttua tästä hetkestä -
missä olet sinä, ja missä olen minä?"*

Thich Nhat Hanh sanoo, että tämä on pysymättömyyden oivaltamista. "On luonnollista että, kun on vihainen esim. rakastamalleen ihmiselle, haluaa rangaista tätä saadakseen helpotusta. Mutta kannattaa sulkea silmänsä ja kuvitella rakkaansa ja itsensä sadan tai kolmensadan vuoden päähän. Vain yhdellä sisään ja uloshengityksellä oivaltaa pysymättömyyden. Ja silloin avatessaan silmänsä tekee mieli vain sulkea halaukseen tuo rakas henkilö.

Oikeastaan ainoa tekemisen arvoinen asia on vaalia hänen läsnäoloaan pysymättömyyden takia.

*Vain silloin kun et tiedosta pysymättömyyttä,
tulet vihaiseksi.*

*Et kärsi siksi, että asiat ovat pysymättömiä.
Kärsit siksi, että asiat ovat pysymättömiä ja
sinä et tiedä, että ne ovat sitä.*

Tämä on tärkeää.

Siihen auttaa tietoinen hengittäminen pysymättömyyttä ajatellen.

*Sitten tietää, mitä kannattaa tehdä ja mitä ei,
jotta elämä olisi miellyttävämpää.*

*Kun katsot kukkaa, pilveä, elävää olentoa,
aavistat pysymättömyyden olemuksen.*

*Mikään ei ole mahdollista ilman
pysymättömyyttä; viljan jyvistä ei kasvaisi
viljaa, lapsesi ei voisi varttua aikuiseksi.
Pysymättömyys on elämän perusta."*

Buddhan opetuksissa on neljä sinettiä eli perusväittämää. Ensimmäinen niistä puhuu juuri pysymättömyydestä:

*"Kaikki ehdonvaraiset asiat ovat pysymättömiä" tai "kaikki osista kootut asiat ovat
pysymättömiä ja muutoksen alaisia."*

Kaikki muuttuu ja kehittyy hetki hetkeltä.

*Tämän hetken ainekset saavat aikaan
seuraavan hetken.*

Siksi mielen kyky tiedostaa tämä hetki ja sen ohikiitävyys voi olla avaimena onnellisuuteen.

sisäisten lukkojen avaamiseen

13. viikonloppuseminaari Kreivilässä 9. – 11.8.2013

Kreiviläntie 219, 31110 Matku

Perjantai 9.8.

- 17.00 Saapuminen Kreivilään ja majoittautuminen
- 18.00 Kevyt päivällinen
- 19.00 Avausrituaali, *Kauno Mannonen*
Tervehdyssanat, *Heli Veivo*
NAURUJOOGA, *Anu Nauravainen*

Lauantai 10.8.

- 8.00 Aamumietiskely
- 8.30 Aamiainen
- 9.30 **ONNELLISUUS**, *Jarmo Anttila*
☺ Pienryhmät
- 12.30 LOUNASTAUKO
- 13.30 **PANEURYTMIA**, *Maria Chalukova*
Alustus aiheeseen, Anne Paalo
- 15.30 **ONNEN KUVA**, *Maria de Lisitzin*
Omien kuvien esittely
- 17.30 Päivällinen
- 18.30 **ONNEN JA SISÄISEN KASVUN RUNOJA JA LAULUJA**,
Mauri Lehtovirta ja Marko Manninen
PARANEMISEN AVAIN -harjoitus, *Pirjo Aalto*
- 21.00 Sauna ja puffetti

OTA MUKAAN
Valkoiset vaatteet tai
paita paneurytmiaa
varten ja piirustus- tai
maalausvälineet
onnen kuvan
tekemistä varten

Sunnuntai 11.8.

- 8.00 Aamumietiskely
- 8.30 Aamiainen
- 9.30 **AJATUSJOOGAN AVULLA SISÄISEEN ONNELLISUUTEEN**,
Sami Pajunen
☺ Pienryhmät
- 12.00 Päivien päätössanat, *Tarja Pursi*
Veljespiiri
- 12.30 Veljesateria

Osallistumismaksu 100 € (sis. seminaarin, ateriat ja majoituksen)

Ensikertalaiset puoleen hintaan!

Ilmoittautumiset 3.8.2012 mennessä:

Heli Veivo: puh. 050 – 3780107, e-mail: heli.veivo@elisanet.fi

YHTEISTYÖRYHMÄ

Ilmoittaudu kyydintarjoajaksi tai kysy kimpakkyytiä: AATMA, 09-6933339

Marko Manninen

Uskonnot metodina

Näkökulmia uskonnoista kiinnostuneille Tien kulkijoille - Marko Manninen

Yleisöesitelmä, joka on pidetty Helsingissä, Kuopiossa, Jyväskylässä ja Tampereella vuosina 2011-2013.

Pyhän Franciscus Assisilaisen basilika, Assisi, Italia

Voiko uskontoa ajatella metodina kuten puhutaan tieteellisestä tai taiteellisesta [1] menetelmästä? Ei siis pelkästään niin, että uskontoa itsessään tutkitaan tieteellisin menetelmin vaan niin, että uskonto olisi menetelmä ihmisen ymmärtämiseen, ehkä uuden ihmisen luomiseen tai se sisältäisi menetelmiä esim. itsekasvatukseen. Tieteen ja uskonnon vertailu johtaa helposti ikiaikaiseen väittelyyn toinen toisensa ylivertaisuudesta enkä halua tähän debattiin ottaa niinkään kantaa. En myöskään halua ottaa kantaa minkään erityisen uskonnon metodin paremmuudesta. Yritän enemmänkin tehdä satunnaisia huomioita, jotka tuntuvat yhdistävän tai erottavan niin uskontoja, tiedettä kuin elämänsosioita.

Uskonnon harjoittajia on monenlaisia. On niitä, joille uskonto on läsnä vain syntymässä ja hautajaisissa, silloinkin heidän tietämättään. Sitten on sunnuntaiuskovia ja lisäksi niitä hartaita ja nöyriä ihmisiä, joille usko on mukana lähes kaikessa arkisessa aherruksessa. On munkkiveljeskuntia, maallikkoveljiä, pappeja, guruja, mystikoita, okkultisteja, jne. Mystikoista ja okkultisteista suomalainen tietäjä, Pekka Ervast [2] on sanonut, että "mystikko on henkilö, joka tutkii elämää sisältä, ikäänkuin ylhäältä käsin inspiraatiosta, kun taas okkultisti on henkilö, joka tutkii maailmaa induktiivisesti testaillen ja vertaillen elämän ilmiöitä". Tämä on ollut eräänlaisena kimmokkeena [3] sille, miten olen yrittänyt ymmärtää erilaisia tapoja elää uskonnollista elämää, itseni mukaanlukien. Mielestäni tieteellinen, harras ja taiteellinen lähestymistapa voivat hyvinkin kulkea käsi kädessä ja itseasiassa olisi suotavaa, että tutkijan pää ja sydän pysyisivät tässä mielessä tasapainossa. Bertrand Russelin mukaan mystikon ja tiedemiehen yhtyminen samassa henkilössä on korkeinta, mitä ajattelun maailmassa voidaan saavuttaa. [4]

Haluan nyt tässä esitelmässä käsitellä uskontoja kahdelta kannalta; ensiksi sitä, miten uskonnot on perinteisesti määritelty, mitkä ovat niiden peruspiirteet sekä miten tätä kokonaisuutta voidaan tutkia. Toiseksi mietin sitä, miten myytit ja ennenkaikkea eettinen sanoma yhdistävät ehkä parhaiten uskonto-

ja. Eettinen pyrkimys ei kuitenkaan yhdistä vain uskontoja vaan myös yleistä humaania pyrkimystä yhteiskunnissa, ainakin teorias-
sa ja kansainvälisissä julistuksissa. Totuude-
netsijälle uskonnot ennenkaikkea kuvaavat
tuntemattoman kaipuuta, tarvetta päästä
yhteyteen ja tietoisuuteen alkuperänsä kans-
sa. Tämä kaipuu on tietysti se, jota uskon-
not metodina pyrkii täyttämään ja johon se
pyrkii vastaamaan. Onko se hyvä metodi,
onko se riittävä metodi, voidaanko tieteen ja
uskonnon metodeja yhdistää, vai tarvitaanko
vielä jotain muuta? -Tilaisuus

Universaali uskononäkemys, 2000 -luvun ai-
nutlaatuinen tilaisuus

Tällä toisella vuosituhannella meillä on hy-
vin ainutlaatuinen tilaisuus saada informaa-
tiota ja tutustua uskontoihin kautta maail-
man. Jos ajatellaan maailmaa 1800-luvulla,
jolloin mm. tieteen, filosofian ja uskonnon
synteesiä rakentanut teosofia sai nykyisessä
muodossa alkunsa, silloin vain yritteliäim-
mät, viitseliäimmät, rohkeimmat ja onnek-
kaimmat pääsivät ensikädessä tutustumaan
idän ja lännen uskontoihin ja tekemään niis-
tä vertailevia syvälle käyviä luotauksia. [5]

Kun ajassa mennään taas pari vuosisataa
taaksepäin nähtävästi vain erityisen kohta-
lon kuljettamat mystikot saivat kokemuksia
ja oppia useista uskonnoista eri mantereil-
ta, mm. rosenkreutsilaisten sanottiin olevan
yksiä näistä matkaajista, sillä heitä tavattiin
todistettavasti ainakin Mauritiuksen saarella
Etelä-Afrikassa. [6]

Ristiretkien vaikutus oli myös siinä mieles-
sä mielenkiintoinen, että se avasi portteja
kulttuurien ja uskontojen väliseen kommu-
nikointiin, vaikkakin vähemmän mairitte-

levalla tavalla. Mitä kauemmas historiassa
mennään, sitä kapeampi oli kokemuspiiri
ja yleissivistys tavallisella ihmisellä. Niinpä
meidän aika, vaikka se on heittänyt erääl-
lä tavalla haasteen informaation paljouden
kautta, niin se myös antaa loistavan mahdol-
lisuuden tutkia uskontoja ennennäkemät-
tömän laajasti ilman fyysisen lynkkaamisen
pelkoa ainakaan länsimaissa. Kukaan meistä
ei varmaksi tiedä, kuinka pitkään tämä on
mahdollista. Kukaties energiavarat ovat ku-
lutetut loppuun ennenkuin tämä sukupol-
vi näkee vanhuuden päiviä. Siksi haluan
käyttää, kohtuudella tietysti, tekniikan, ajan
ja matkailun tuomat mahdollisuudet hyväksi
saadakseni hyvän kuvan siitä, mitä kaikkea
uskonto on tarjonnut ja tarjoaa ihmiselle
vastauksena hänen sanoinkuvaamattomalle
kaipuulle ja kysymyksille: keitä ja mitä me
olemme, mistä me tulemme ja minne me
menemme?

Uskonnot aiheena on sillä tavalla myös lä-
heinen minulle, että nuorempana suunnit-
telin mm. vertailevan uskontotieteen opin-
toja, mutta opiskelumenetelmät ja pelkän
objektiivisen tutkijan rooli eivät kuitenkaan
olleet mielestäni sitä mitä opiskelulta hain.
Katsoin myös, että yliopisto-opiskeluissa
olisoin joutunut muovautumaan tiettyyn
rajattuun sapluunaan. Uskontotieteestä sa-
notaan, että "se ei esimerkiksi tutki Juma-
laa, vaan sitä kuinka yksilö tai yhteisö ym-
märtää, kokee ja ottaa käyttäytymisessään
huomioon tuntemansa uskontoperinteen."
[7] Objektiivisuus on luonnollisesti johtava
teema tässä tutkimustavassa. Jos objektiiv-
isuuden ihannetta tutkii hieman enemmän,
voisi se luoda mielenkiintoisia seurauksia
tutkijan elämässä. Ennakkoluulottoman
tarkkailijan rooli vääjäämättä vaatii tiettyjen

luonteenominaisuuksien kehittymistä ja sitäkautta tunnustettujen hyveiden kuten totuudenmukaisuuden, kärsivällisyyden ja laaja-alaisuuden kehittämistä. Tämä taas johtaisi siihen itsekasvatukselliseen ulottuvuuteen, jonka itse näen kaikkein merkittävimpänä uskontojen puolena. Jopa niin, että jos objektiivisuuden henkeä haluaa todella toteuttaa, niin silloin tulisi ottaa huomioon myös esim. ruokavalio ja elämäntavat, joilla on vaikutuksia muistiin ja keskittymiseen. Opiskelijan tulisi myös valita huolellisesti, mistä mielenvirikkeensä hakee: TV:stä, netistä, kapakoista, musiikista, uskonnollisista tilaisuuksista, luonnosta vai itseensä syventymisestä, jne. Buddha on tähän asialle omistautumiseen ja vakavuuteen viitannut, kun häneltä kysyttiin, mitkä ovat ihmisen pahimmat esteet totuuden tiellä. Hän sanoi, että:

"Totuuden tiellä voi tehdä vain kaksi virhetä... että ei kulje tietä loppuun ja, että ei aloita sitä." [8]

Kulkee ihminen sitten yhden uskonnon tietä tai synkretismin tietä, niin täytyisi uskaltaa juoda totuuden karvas kalkki loppuun, kuten Sokrateen kerrotaan tehneen.

Itsekasvatuksellisen puolen toteutuminen tavallisissa kouluissa kuitenkin riippuu monesta tekijästä eikä se totta puhuen toteudu kovinkaan kummoisesti, koska se ei varsinaisesti ole koulutuksen tarkoitus. Yleensä tarkoitus on suorittaa jokin etappi opinnoissa matkalla johonkin tiettyyn meriittiin, oli se sitten opiskelijan oma tai koulun meriittilista. Tällöin rajoitteeksi muodostuvat enemmänkin esimerkiksi se, kuinka pitkään opinto-ohjelma kestää, eli aikataulu tai kuinka paljon laitokselle on määrätty apurahoja

eri tutkimuksiin, joka taas vaikuttaa siihen kuinka paljon henkilö voi käyttää aikaa ja resursseja tutkimuksensa tekemiseen. Pahimmassa tapauksessa se vaikuttaa oleellisesti siihen voiko yksilö yleensäkin suunnata erityisopiskelujaan haluamalleen linjalle. Lisäksi asiaan vaikuttavat tutkijan muut harrastukset eli kuinka keskittynyt ja todella kiinnostunut opiskelija on tutkimuksensa kohteesta, jne. Jos esim. uskonnotutkimus olisi enemmän sisäistä laatua, kumpuaisi sisäisestä intressistä, emme antaisi periksi markkinatalouden emmekä myöskään ulkomaailman houkutuksille, muuttuisi luonne oleellisesti. Valitettavasti nykyiset yhteiskuntarakenteet eivät tue tällaisia intressejä.

Tutkimustavoista

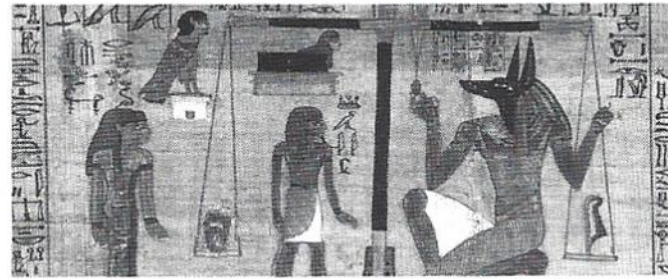
Vertaileva uskontotiede ohjaa sisäiseen kasvuun prosessiin erilaisten maailmannäkemyksien ymmärtämisen kautta

Tieteellisistä uskonnotutkimuksen haaroista tunnetaan historiallinen, fenomenologinen, psykologinen, sosiologinen ja antropologinen haara. Tieto, jota näiden kautta saadaan on runsasta ja hyvin luettelomaista eikä sinänsä ehkä auttaisi meitä ymmärtämään mitään erityistä uskonnoista, paitsi ehkä näkemään niiden moninaisuuden, jos emme myös yrittäisi tulkita jotenkin kaikkea saatua tietoa. Uskontofilosofia ja teologia kiirehtivät auttamaan tässä ongelmassa lisäten laadullisen, kvalitatiivisen ulottuvuuden tutki-

mukseen. Uskontofilosofia voi ottaa kantaa uskontojen välisiin oppeihin toisin kuin teologia, joka tutkii enemmänkin yhden uskonnon sisällä olevia oppeja. Tämä tosin ei tarkalleenottaen pidä täysin paikkaansa, mutta tarkoituksenani on lähinnä esittää, että faktojen keräämisen, luokittelujen, tulkintojen ja teorioiden kehittämisen kenttä on laaja. Luonnollisesti esitelmäluonteen takia en voi mennä syvälle yksittäisiin uskontoihin vaan tyydyn tarkastelemaan ja hahmottamaan uskontoja yleensä. Haluan kautta linjan pitää tasaveroisesti mielessä kaikki suuret ja pienemmätkin uskonnot. Oikeastaan kaikkein oleellisinta omassa tutkimuksessani on ollut juuri se, että rauhallisen vertailevan ja tasaveroisen mielenlaadun ylläpitäminen uskontojen tutkimisessa johtaa sekä yhtäläisyyksiin, että erojen tarkempaan havaitsemiseen, mutta se on samalla myös omanlainen sisäinen kasvatuskoulu, koska siinä joutuu alituisesti puntaroimaan omaa sisäistä suhtautumista eri tapoihin uskoa ja nähdä asioita.

Oma havaintoni on ollut, että tietyillä osa-alueilla uskontojen eroja on mahdoton ja turha kiistää. Esim. oppien ja perinnäistapojen erilaisuus, yksilöllinen historia ja muut tosiasialliset seikat puhuvat diversiteetin puolesta. Sitten on osa-alueita, joissa voidaan nähdä enemmän yhtäläisyyksiä, joskin se voi olla tulkinnanvaraista. Myytit voidaan juontaa samoihin alkujuurisiin rakenteensa, maantieteellisen tai etymologisen johdantonsa puolesta. Uskonnollinen kaipuu on hyvin universaalia, kuten aiemmin tuli mainittua. Uskonnon merkitys ja tarve yhteisössä on epäämätön. Kulttuuriantropologia näkee samat tarpeet uskontojen takana määritellen uskonnon omalla symbolikielellä esitetyksi yhteisöllisten arvojen projektioksi. [9]

Tämä on kiehtonut minua sen verran paljon, että olen ajan henkeen sopivasti päättänyt kutsua sitä nimellä "eettinen koodi". Uskonnot moraalin ja etiikan opettajina, kasvatuskouluina näyttävät kuin yhdessä kuorossa kertovan meille jotain merkittävää, joka on toisaalta liian päivänselvää, että siihen kiinnitettäisiin mitään huomiota.

Eettinen koodi eli arvot, moraalit ja hyveet ovat uskontojen ehkä kaikkein selkein yhteinen perusta

Itsestäänselvyyden lisäksi etiikka on nyky-yhteiskunnassa kuivaksi, enemmän teoriaksi tai sovinnaissäännöiksi mielletty aihe, jolla ei varsinaisesti katsota olevan itsekasvatuksellista funktiota. Kiinnitetäänhan erilaisissa henkisissä harjoituksissakin enemmän huomiota mietiskelytekniikoihin, mantroiin ja henkisiin kokemuksiin kuin siihen, miten ihminen voisi kasvattaa itseään yhteiskunnassa jokapäiväisessä elämässä. En tietenkään sano, että tätä ei mikään uskonto huomioisi, tai että se olisi kokonaan unohdettu. Eettisyyden yksi ongelma on siinä, että länsimaisessa kulttuurissa kristinuskon oleellisin oppi, pelastusoppi [10] ikään kuin vesittää koko eettisen itsekasvatuksen, sillä se sanoo, että ihmisen omat teot eli eettinen elämä eivät sinänsä pelasta ihmistä vaan usko ainoastaan. Itämaisissä uskonnoissa eettistä toimintaa taas yleisesti ottaen pidetään hyvin tärkeänä. Se, joka sanoo, että tekoja ei tarvita uskon lisäksi, sellaista pidetään vain laiskan ihmisen puheena.

Tässä mielessä opit ja dogmit ovat äärimmäisen tärkeitä uskonnoissa, koska ne luovat perustan ja toiminnan mallin uskoville, sille miten uskonto näyttäytyy ulospäin ja miten se toimii maailmassa.

Yliluonnollisen olemassaolon hyväksymisen on pitkään katsottu olevan uskontoja yhdistävä tekijä, mutta vielä ehkä kaikkein vahvimaksi avainsanaksi mielestäni nousee pyhyyden määritelmä. Yliluonnollinen on vaikeasti mielletävissä esim. niihin buddhalaisuuden muotoihin, joissa lähes kielletään Jumala, jumaluus ja yliluonnollisuus tai jopa reinkarnaatio, kuten sekulaarissa buddhalaisuudessa [11]. Buddha piti uskoa Jumalaan, sen ajan intialaisessa kontekstissä tietysti, epäterveenä ja sanoi, että rukoilu ei kannata, koska Jumala ei heitä kuuntele eikä auta oivalluksessa, joka jokaisen on tehtävä itse. [12]

Silti näitäkin suorastaan ateistisia buddhalaisuuden muotoja pidetään uskontoina tai ainakin elämänfilosofioina. Voidaan ajatella, että tietty kunnioituksen asenne ja pyhyyden kokeminen Buddhan oppeja muistellessa pitivät sanghan eli yhteisön kollektiivista tunnetta yllä.

Joitain buddhalaisuuden muotoja esim. voidaan tulkita humanistisiksi ateistisiksi uskonnoiksi jainalaisuuden, kongfutselaisuuden, Samkhya -koulun ym. ohella

Vertailukohtia

Uskontoja on systemaattisesti tutkittu vertaillevassa mielessä jo vuosikymmeniä, jopa pari vuosisataa. 1700-1800 -luvulla se oli vertai-

levaa mytologian tutkimista, nykyään se on vertailevaa uskontotiedettä. Tosiaan jo ennen Teosofisen seuran [13] perustamista 1875 ajateltiin, että myytit sisältäisivät jumalaista ajatonta viisautta, jota toisin ilmaisukeinoin ei voitaisi välittää. [14]

Tämän suhteellisen pitkän tutkimusjakson, lähteiden ja materiaalin keräämisen takia tieto on nykyään yksityiskohtaisempaa ja määrittää suurempaa, josta johtuu mm. se, että on aina vain vaikeampi vetää tarkkoja määritelmiä uskonnolle. Kukin tutkija, oli sitten akateeminen tai hengentieteellinen, pitää oman erityishaaransa merkitystä tärkeimpänä ja on omiaan estämään suurten suuntaviivojen vakiintumista. Tietyllä tavalla ajateltuna metodeista on tullut uskontoja. Toisaalta näyttää siltä, että ihmismieli itsessään kaihtaa tiukkoja määrittelyjä syistä, joista oleellisin liittyy uskonvapauden yhä suurempaan tiedostamiseen. Kukaan ei voi meiltä evätä uskon, ajatuksen tai tuntemuksen vapautta. YK:n julistamana ja varmaan useimpien meidän oikeudentunnon mukainen toteama kuuluu: "Jokaisella on oikeus ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapauteen. Tämä oikeus sisältää vapauden tunnustaa omavalintaista uskontoa tai uskoa taikka omaksua se sekä vapauden joko yksinään tai yhdessä muiden kanssa julkisesti tai yksityisesti harjoittaa uskontoaan tai uskoaan jumalanpalveluksissa, uskonnollisissa menoissa, hartaudenharjoituksissa ja opetuksessa." [15]

Uskonnon vapaus

Ei ole aina ollut selvää, eikä välttämättä syvällisessä mielessä ole monelle vieläkään selvää, mitä ajatuksen vapaus todella tarkoittaa. Onko se vapautta tehdä mitä huvittaa vai tuleeko vapaus siitä, että olemme mielessämme rikkoneet menneisyyden kahleet, karistaneet vanhojen uskomusten taakat? Tarvitaan aikamoinen oivallus nimittäin siinä, että tajuamme ajattelumme ja uskomuksemme kumpuavan kasvatuksesta ja menneisyydestä, olevan yhteiskunnan ja ehkä sisäisen alitajunnan mielentoiminnan tulos. Ja vielä suurempi voima tarvitaan, jotta tuosta menneisyyden taakasta pääsee irti niin, että heräämme itsenäisesti ajatteleviksi ja silti empaattisiksi ihmisiksi. Yrjö Kallinen, teosofi ja työväenliikkeen tunnustettu pioneeri [16] mainitsee tästä voimasta kuuluisassa "Olemmeko unessa" tv-haastattelussa 70-luvulla.

Uskonnon määritelmä

Ajatuksen vapaus ja toisaalta pitäisikö sanoa henki-aineen loputon jakautuminen ja tietoisuuden tarkentuminen aiheuttavat sen, että uskonnollisista asioista on mahdotonta sanoa mitään lopullista ja ehdotonta. Samaisen vapauden nojalla rohkenen kuitenkin esittää, että seuraavat viisi osa-aluetta yhdessä muodostavat tarpeellisen käsitekentän uskonnon määritelmälle ja vertailulle. Ne ovat:

Alkuperä, perustaja, historia
Dogmit, opit, lait
Uskonnonharjoitus, tavat, rituaalit

Myytit, symbolit, vertauskuvat

Etiikka, moraali, hyveet

Välttämättä esimerkiksi usko tai uskomattomuus Jumalaan tai yliluonnolliseen ei tiputa pois uskonnollisen määritelmän parista, vaan jotkin osa-alueet korvaavat toiset. Toisin sanoen toteutuneet osa-alueet yhdessä mieluummin kuin jokin tietty yksittäinen tekijä luo uskonnon. Olen nyt tarkoituksella vielä järjestänyt osa-alueet niin, että ne mielestäni esittävät suurempaa yhtäläisyyden mahdollisuutta uskontojen välillä, mitä alemmas listassa mennään. Mainittakoon myös se, mikä

uskonnonvapauden julistuksesta käy ilmi, että yhteisöllisyys ei ole uskonnollisuuden välttämätön ominaisuus. Meillä voi siis periaatteessa

olla ihan oma yhden miehen uskonto, joskaan ei uskonnollista yhdyskuntaa Suomessa, sillä sen perustamiseen tarvitaan 20 henkilöä sekä vakiintunut toiminta uskontunustuksineen. [17]

Me kuljemme kohti suurempaa monimuotoisuutta koko ajan kaikilla elämän osa-alueilla. Uusia puhelinmalleja tulee koko ajan markkinoille, uusia tietokoneohjelmointikieliä syntyy kuin sieniä sateella, hengellistä ja materiaalista tarjontaa on enemmän ja enemmän kiihtyvällä vauhdilla. Ajatus synnyttää aina kaksi uutta ajatusta, ongelman ratkaisu kaksi uutta kysymystä, elämä on jatkuvaa jakautumista. Uskomuksista tulee uusia uskomuksia, muistoista uusia muistoja, tämä on rekursiivisuuden kirous, jota oleellisesti pitää yllä elämän halun jano, hindulaisten tanha.

Krishna opettaa Bhagavad Gitan 14:sta luvussa: "Tiedä, että rajas, himoluonne, on kahlehtimisen lähde ja elämisen halun jano, oi Kaunteya, se sitoo ruumiissa asujan (sielun) toimintojen siteillä." [18]

Janoamme eli haluamme elämän halua! Eikö ole ihmeellistä, että jo tuhansia vuosia sitten on oivallettu asiat näin, nykyään meillä on vain eri käsitteitä kuvaamaan asiaa, kuten aiemmin mainitsemani rekursiivisuus ja takaisinkytkentä. Huomattavaa on, että rajaksen ja tamaksen lisäksi myös sattva sitoo sielun ruumiiseen vaikkakin onnenautuuden ja tuntemisen kautta.

Raadollisesti ajateltuna vain kuolema pelastaa tältä kierteeltä, sillä se on se ennalleenpalauttaja, joka palauttaa asiat hajoamisen kautta samaan alkupisteeseen, ensin yksilön tasolla, sitten myös kollektiivisemmalla tasolla. Kuolema luo ikäänkuin kiintopisteen elämälle.

Caravaggion Pyhä Fransiskus mietiskelemässä kuolemaa

Ajattele, jos kuolemaa ei olisi, kuinka pitkään sitten jahkailisimme sitä, milloin on sopiva hetki astua tielle?! Filokaliala lukiessani huomasin sen merkillisen asian, että kuoleman mietiskelyä pidettiin myös ortodoksimunkkien keskuudessa erittäin tärkeänä henkisenä harjoituksena. Sen sanottiin olevan todellisen toivon ja onnen edellytys, niin oudolta kuin se kuulostaakin. Tästä helposti ajatellaan, että

se on vain pappien synkkämielisyyttä, mutta kun toisaalta tiedetään, että Filokalialan kirjoittajat olivat nimenomaan munkkeja eivätkä pappeja ja, että kuoleman mietiskelyä pidettiin yhtäläillä tärkeänä myös buddhalaisessa ja hindulaisessa perinteessä, jossa tietyissä harjoituksissa mennään jopa hautausmaille mietiskelemään kuoleman prosessia, niin ei kai siinä pelkästä synkkämielisyydestä ole kyse vaan enemmänkin syvällisestä pyrkimyksestä ymmärtää rajallisuuden, harhan ja pysyvyyden erot.

Uskonnon laadutelma

Vanhat uskonnot ovat jakautuneet tuhansiksi pieniksi ja suuriksi puroiksi, jotka yhdistyvät sitten toisiinsa ja muodostavat synteesejä. Tämä on jonkinlainen luonnonlaki, jakautumisen ja yhdistymisen loputon kiertokulku. Kun tähän lisää sen, että olemme yhä suuremmassa määrin tietoisia individuaaleista oikeuksistamme ja koemme sisäisesti olevamme vapaita ajattelemaan ja uskomaan mitä haluamme, on helppo nähdä tässä uskonnollisten liikkeiden pirstaloitumisen syyt. Uskonnollisia totuuden etsintään luokiteltuja moderneja rekisteröityjä liikkeitä tai yhdistyksiä on Suomessa n. 150. [19]

Krishnan lukemattomat ilmenemisen muodot Pieniä rekisteröitymättömiä ryhmiä voidaan arvioida olevan yhteensä jopa tuhansia eri paikkakunnilla. Kuinka peruuttamattomasti me sekä ympäristömme on muuttunut tässä mielessä? Jos meistä pikku hiljaa on kasvamassa omatoimisia, onnipotentteja buddhia, niin eikö järjestöjen merkitys jää oikeastaan siihen, että ne aikansa palvelevat tarkoitustaan ja katoavat lopulta? Tällöin hengen tietoisuus kulkee yksilöissä

eikä muita rakennelmia enää tarvita ympärille. Tavallaan, jos antautuu Jeesuksen elämän henkeen, niin sehän oli vaeltamista ihmisten keskuudessa. Ja jos antautuu rosenkreutslaiseen henkeen, niin hekin olivat vaeltajia tai erakkoja meidän silmissä, jotka hyvin harvoin kokoontuivat, ainakin fyysisessä mielessä, mutta hengessä silti tiesivät kuuluvansa samaan piiriin, samaan veljeskuntaan.

Uskonnot metodina

Edellä olen enemmänkin ulkokohtaisesti kertonut, mitä uskontojen tutkimus sisältää. Tutkimisessa voidaan käyttää eri metodeja hankittaessa materiaalia uskonnoista ja analysoitaessa saatua materiaalia. Ydinkysymyksenä kuitenkin kuuluu, voidaanko uskontoa itsessään ajatella metodina tutkittaessa itseä ja ehkä maailmankaikkeutta, yhtenä tärkeänä päämääränä tietysti jumalyhteyden luominen tai alkuperäisen yhteyden muistaminen jonkinlaisen heräämisen tai valaistumisen kautta? Tieteellinen menetelmä pyrkii selittämään luonnossa ilmeneviä tapahtumia toistettavissa olevalla tavalla ja niin, että menetelmää voidaan käyttää hyödyllisten ennusteiden tekemiseen. [20]

Toistettavuuden ja ennusteiden tekemisen ongelmaa uskonnoissa kuvaa hyvin Jeesuksen sanat:

"Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." [21]

Ennustettavuus uskonnollisessa metodissa on kovin helppoa: vakavaa lupautua tullaan kokeilemaan heti, kun vähiten sitä odotamme, jokainen tulee epäonnistumaan uskonnokokeessaan, koska herää epäily. Kulkija kompastuu, kaatuu ja jopa luopuu uskostaan jossain vaiheessa elämäänsä, ainakin hetkeksi silloin, kun laskeutuu "sielun pimeä yö." Näin on käynyt monelle mystikolle ja kokeilajalle. Jos asiaa tutkisi pikaisesti, niin oikeastaan ainoaksi kysymykseksi jäisi enää metodin hyödyllisyys, jos se tosiaan on noin paikansa pitävä ennusteessaan, että menetelmän seuraaminen johtaa epäonnistumiseen!

Hengen yhteys ja pyhyys

Mutta tämä ei tarkoita, etteikö uskontojen intressinä olisi sittenkin toistaa hengen yhteys, niin tavoittamattomalta ja absurdilta kuin se kuulostaa. Jokainen muslimin viidestä tiettyyn kellonaikaan suoritettusta rukouksesta, kristityn järjestetty sunnuntaimessu tai helluntailaisen hartaustilaisuus, uuspakanan rituaali tai buddhalaisen munkin meditaatiohetki on toistuva tilanne. Toistuvuus on tietynlaisen pyhyiden yksi selkeä edellytys. Hans J. Molin, hollantilainen sosiologi [22] on oivallisesti nähnyt, että toistuva hengellinen tilaisuus osaltaan vahvistaa aiempaa yhteyttä ja osaltaan palauttaa asianomaiset keskeisen myytin äärelle, myytin, joka on henkisen todellisuuden tulkinta. Toistuvassa hetkessä tapahtuu analogian kautta projektio tuonpuoleiseen, jäsenet sitoutuvat ja antautuvat hetkeen, tapahtuu pyhitys ja uskonto on määritelty taas yhdellä uudella tavalla!

Avilan Pyhä Teresa

Pyhyyttä toki voi kokea yksinkin. Kun olemme yksin hiljaa jonkin tuntemattoman, suuren tai vaikka kuoleman äärellä, voimme kokea pyhyyttä, seesteisyyttä, johon liittyy oman pienuuden tai ykseyden kokemus. Yhteisössä muodostuva pyhyys taas sisältää konaation, yhteisten velvollisuuksien vakavuudella ja antamuksella täyttämistä koostuvan hengen. Konaatio on äärimmäisen tärkeä yhteisön elossa säilymisen kannalta yksilön initiaation rinnalla.

Tacoman nuorisokuoro Chartren katedraalissa. Mikä tältä osin erottaa uskonnon ja tieteen on se, että osaltaan tuosta pyhyydestä johtuen, osaltaan ehkä vielä uskonnollisen metodin kehittymättömyydestä johtuen kokemuksia ei kirjata kovinkaan täsmällisesti ylös eikä niitä jaeta yhteiseksi hyväksi. Tämä tosin on hyvin ymmärrettävää, koska kokemukset ovat hyvin henkilökohtaisia ja niiden analysointi ja jakaminen vaatii hyvin edistynyttä mielentoimintaa ja tietoisuutta. Uskonnolliselta yhteisöltä vaaditaan myös tältä osin äärimmäistä hienotunteisuutta sekä varovaisuutta ja onkin tätä kautta hyvin perusteltavissa, miksi tietyt yhteisöt haluavat pysyä suljettuina sen-

kin uhallla, että se voi antaa aiheen kaikenlaisille juoruille.

Ei kuitenkaan ole tavatonta, että hengentien kokemuksia jaetaan helminä maailmalle. Aiemmin mainitsemani Filokalia on hyvä esimerkki, samoin muiden yksittäisten mystikkojen, kuten Pyhän Ristin Johanneksen kuvaukset kilvoittelusta ja heräämisistä. Mystillisille kokemuksille yhtäläistä kautta maailman kolkkien on pyhyiden, rauhan, paradoksaalisuuden, varmuuden ja sanoin kuvailemattomuuden tunne. Mutta ennen kaikkea ykseydentunne. Melkein poikkeuksetta he julistavat rakkaudesta, veljeydestä ja hyveellisestä elämästä, mutta olen myös laittanut merkille, että harvemmin nämä suuret mystikot pyrkivät yhteistyöhön muiden mystikkojen kanssa, vaan joko he erakoituivat tai heidän ympärilleen kasautuu oma tiivis oppilas- ja kuulijakunta. Ihmettelen sitä, mikseivät suuret tämänpäivän gurut laita hynttyitä yhteen ja esimerkiksi näytä, että heidän ykseyskokemuksensa juontaa juurensa samasta jumalallisesta lähteestä. Lisäksi, kun tutkii suurten uskontojen historiaa, niin loppujen lopuksi aika vähän näkee tällaista synergiaa perustajien toimesta muiden uskontojen tai kulttuurien suuntaan. Ajattele millainen paneeli siitä syntyisi, jos Dalai Lama, Äiti Amma, Vishvananda, Eckhart Tolle ja Deepak Chopra haastattelisivat toisiaan samassa TV-lähetyksessä!

Mystiikka ja veljeskunnat

Mystiikka on helppo nähdä uskontojen ytimeksi ja aiheita on käsitelty paljon kirjallisuudessa, mutta kaikkea tätä tutkittuani vähemmälle huomiolle mielestäni on jäänyt niiden pienten ryhmien merkitys uskontojen sisällä, joita kutsutaan veljeskunniksi. Mystillinen kokemus on vapaan hengen mielen ilmaus, joka usein nähdään spontaanina kokijan taustasta ja elämästä riippumattomana armon osoituksena. Mutta tarkemmin asiaan tutkittuani minulle on vahvistunut käsitys, että mystikot ovat usein käyneet pitkän vaiherikkaan elämän läpi. He ovat jonkinlaisen enemmän tai vähemmän järjestäytyneen uskonnollisen koulun suorittaneita sieluja, jos ei harvoja poikkeuksia lasketa mukaan, joille elämän mysteerit ovat selvästi jo syntyessään olleet avoimet.

Uskonnollisen metodin kannalta munkki-veljeskunnat, olivat ne Shaolin temppelin, Intialaisen ashramin, Assisin fransiskaani- tai Avilan karmeliittasääntökunnan harjoittajia, ovat ne kaikkein tärkeimmät, koska heidän itseasiassa omaavat kaikki käytännölliset menetelmät, vuosisatojen traditiot ja kokeet, suullisen perimätiedon ja kirjalliset tallenteet siitä, miten uskonnollinen yhteys tai gnoosis on saavutettavissa heidän järjestelmässään. Uskonnolliselle etsinnälle totaalisesti pyhittäytyneet jäsenet luovat sen ponnahduslaudan, jolta mystiikka pääsee loistamaan ja jonka päälle instituutiot rakennetaan pintakerroksineen jokapäiväisen ihmisen henkeä aina silloin tällöin kutsuvine freskoineen. Tiukat säännöt ja hierarkia antavat vakavuuden ja omistautumisen tunteen, joka on välttämättömyys järjestelmän pidemmälle olemassaololle maanpäällä. Mutta voiko mikään järjestelmä

saada toistumaan sitä alkuperäisen mystikon kokemusta jäsenissään? Enemminkin näyttää siltä, että tulevien sukupolvien kokemus on toisaalta sama, mutta toisaalta nyansseiltaan eri, koska kehitys ei koskaan pysähdy. Kulttuurit rakentuvat toistensa päälle, oppilas kiipeää opettajansa hartijoille, viimeiset tulevat ensimmäisiksi. Vaikka sukupolvet vaihtuvat, niin kyntäminen ei lopu koskaan, kuten keskiajalla sanottiin.

Lähteet ja viitteet:

1. <http://encyclopedia.thefreedictionary.com/Artistic+Method>
2. <http://www.pekkaervast.net/>
3. Ks. aiempi esitelmäni "Mestarin muisti valaiskoon mieleni" s.16
4. Mystiikka ja filosofia, Matti Luoma, s. 3
5. http://fi.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Max_Müller
6. <http://www.sacred-texts.com/sro/rhr/rhr31.htm>, Fraternity in the Island of Mauritius
7. Uskontotieteen portailla, Päivikki Suojanen, s.13
8. Yksi siteeratuimmista (englanninkielisessä muodossaan) Buddhan sanoista, jonka kirjallista lähdettä ei ole voitu osoittaa!
9. http://en.wikipedia.org/wiki/Anthropology_of_religion, Émile Durkheim, 1912
10. <http://weppipakki.com/sdg/tables/table.htm>
11. <http://secularbuddhism.org/>
12. Principled Atheism in the Buddhist Scholastic Tradition, Journal of Indian Philosophy, s. 4
13. http://fi.wikipedia.org/wiki/Teosofinen_Seura
14. Classical approaches to the study of religion, Jacques Waardenburg, s. 9

15. <http://www.finlex.fi/fi/sopimukset/sopsteksti/1976/19760008>, Artikla 18
16. <http://suomenkuvalehti.fi/jutut/kotimaa/tyovaenliikkeen-legendayrjo-kallinen-nostaa-paataan-uudessa-kirjassa-ja-youtubessa>
17. Uskonnon vapaus 2000-luvun Suomessa, Juha Seppo, s. 190, 193
18. http://www.teosofia.net/eriusk/bhagavad_gita-14.htm
19. <http://www.uskonnot.fi/uskonnot/>
20. http://fi.wikipedia.org/wiki/Tieteellinen_menetelmä
21. <http://www.evl.fi/raamattu/1933,38/Joh.3.html> 8. jae
22. Uskontotieteen portailla, Päivikki Suojanen, s.75

Kuvat 1, 6, 9, 10 ja 12 otettu Italian,
Espanjan ja Ranskan matkalta vuonna 2011

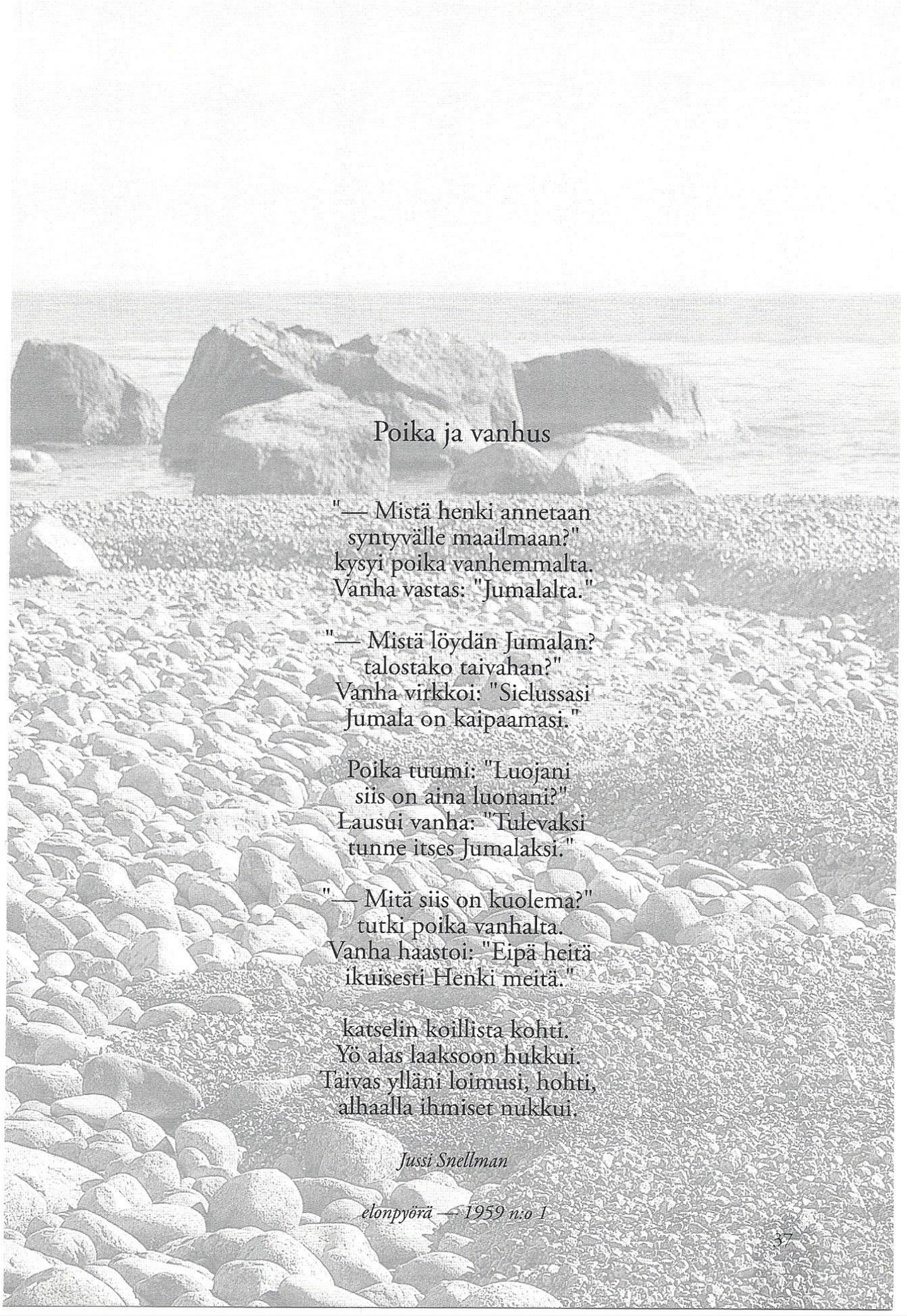
Rakkautta ei oteta vastaan niin kuin työstä maksettua palkkaa,
vaan polvistuen, nöyränä. Jos itse olemme jotakin tehneet rakkaudesta,
emme ole tehneet sitä palkkion toivossa; jos muut osoittavat meille rakkautta,
älkäämme kuvitelko, että he haluavat tulla velkojiksemme.

Rakkaus on Lain täyttymys, mutta samalla se nousee Lain yläpuolelle sillä,
ettei se aseta palvelukselleen rajoja, ja sillä, että kiitollisuus,
rakkautta uhkuvien tekojen luonnollinen vastavaikutus, ei milloinkaan
löydä itselleen riittävästi ilmaisukeinoja lainalaisesta maailmasta.

Todellista rakkautta ei voida myydä eikä maksaa siksi,
että se ei ole kotoisin tästä maailmasta.

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017
Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377
Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795
Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393
Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454
Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918
Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769
Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Poika ja vanhus

"— Mistä henki annetaan
syntyvälle maailmaan?"
kysyi poika vanhemmalta.
Vanha vastas: "Jumalalta."

"— Mistä löydän Jumalan?
talostako taivahan?"
Vanha virkkoi: "Sielussasi
Jumala on kaipaamasi."

Poika tuumi: "Luojani
siis on aina luonani?"
Lausui vanha: "Tulevaksi
tunne itses Jumalaksi."

"— Mitä siis on kuolema?"
tutki poika vanhalta.
Vanha haastoi: "Eipä heitä
ikuisesti Henki meitä."

katselin koillista kohti.
Yö alas laaksoon hukkui.
Taivas ylläni loimusi, hohti,
alhaalla ihmiset nukkui.

Jussi Snellman

elonpyörä — 1959 n:o 1

Järjen Valo

Ruumiin kynttilä on silmä. Jos siis silmäsi on vilpitön, niin koko ruumiisi on valoisa. Mutta jos silmäsi on paha, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis valo sinussa on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys? Toteaa Jeesus. Jeesuksen vertauksessa silmä tarkoittaa järkeä, järjen silmää jolla katselemme ja arvioimme elämän ilmiöitä ulkoisessa ja sisäisessä maailmassamme. Kannattaa siis kiinnittää huomio siihen, että tuo silmä olisi valoisa saadaksemme valoa ja puolueetonta näkemistä elämän ilmiöihin.

Valoisa seikkailu

Mitä on tuo järjen pimeys joka pimentää näkökenttämme? Pimeys kuvaa järkeämme palvelemissa alemman, eläimellisen itsemme eli itsekkyytemme tarpeita. Sen moninaisia haluja ja himoja, jotka pimentävät koko ruumiimme estäen meitä näkemästä sitä valoa, joka valaisee elämäämme ja tekee tästä maallisesta vaelluksestamme valoisin seikkailun.

Niin monet henkiset opetukset kehottavat meitä avaamaan silmämme eli järkemme positiiviseen näkemykseen elämästä, jotta itse voisimme todeta elämämme olevan valoisin. Se että valaisemme järkemme, ei tietenkään

poista meiltä karmamme maksuja, niitä velkoja jota maksamme takaisin elämälle vanhoista erehdyksistämme. Kun meitä valaisee tuo järjen valo, pysymme rauhallisina ja tyylinä koska talomme on rakennettu kalliolle. Kun tulee rajuilma, se vie hiekalle rakennetut talot mukanaan - kuten eräässä Jeesuksen vertauksessa ilmenee.

Ollakseen valoisa ja terve, tulisi järkemme olla vilpitön ja rakastaa totuutta yli kaiken. Todellinen järki pitää totuutta korkeampana kaikkia uskontoja ja uskomuksia. Pitkän ke-

hityshistoriansa aikana on ihmisen järki kulkenut lapsuuden viattomuuden tilasta ns. syntiinlankeemukseen tullakseen erehdysten kautta tietoiseksi pahasta ja pimeydestä, sekä noustakseen itsetietoiseen valoon, valiten itsetietoisesti kahden vastakohtaparin välillä - valon tai pimeyden.

Tämä on ollut välttämättömyys, että ihmisen järki kehittyisi valikoimisen ja sitä seuraavan seurauksen kautta. Että oppisi näkemään järjellään syyn ja seurauksen lain järkähtämättömyyden, ettei enää olisi ajattelemattomuuttaan elämän erilaisten voimien heiteltävissä. Laki toimii tuomalla vastavuoroisesti onnenpotkuja ja kärsimyksiä, vain herättääkseen meidät järkevinä henkiolentoina ohjaamaan itse kohtaloamme.

Valo maailmassa

Nykyisin tuodaan voimakkaasti esiin ihmisen henkisen tiedostamisen ja siitä seuraavaan elämän hallinnan tarpeellisuutta monista eri traditioista ja henkisistä järjestelmistä käsin. Eikä sen välttämättä tarvitse olla sitä mitä perinteisesti kutsutaan henkisyudeksi. Mm. liike-elämässä on sosiaalista yrittämistä, jossa otetaan huomioon koko ketjun tasapuolinen ja oikeudenmukainen kohtelu ja ansio aina alkutuottajista asti.

Kannattaa katsoa maailmaa oikeassa valossa ja nähdä mitä on todellisuudessa tapahtumassa näiden monien kriisien ja ns. negatiivisten tapahtumien taustalla. Ne ovat usein vanhojen muotojen näyttämöltä häviämistä sitten kun ne ovat aikansa palvelleet ja tukeneet kehitystä. Luodaan uutta paremmin tulevaa kehitystä tukevia muotoja, kehitystä, jossa otetaan paremmin huomioon ihmisten veljeys ja tasa-arvo. Mitään yhtäkkistä hypäystä ei tapahdu, vaan siirtyminen tapahtuu pitemmällä aikavälillä monien toisistaan tietämättömien ihmisten yhteisponnistuksella - tai persoonallisesti toisiaan tuntematta.

Voi sanoa että teosofinen virtaus on vallannut meidän aikanamme suuren määrän ihmismieliä työskentelemään uuden veljeyden paremmin huomioon ottavan kulttuurin luomiseksi. Tuo virtaus ei kulje teosofian nimellä eikä monikaan tuota työtä teosofiaksi kutsu. Kun teosofialla tarkoitetaan sitä alkuperäistä jumalaista viisautta joka on löydettävissä kaikissa uskonnoissa, filosofisissa järjestelmissä ja mytologioissa, niin silloin kaikki työ ihmisten veljeyden edistämiseksi on pohjimmiltaan sitä.

Mitä suuremmille joukoille tuota sanomaa annetaan, niin tietenkin sanoma laimenee alkuperäisestä puhtaudestaan, mutta on riittävä viemään kehitystä eteenpäin. Tänä päivänä on hyvin paljon henkistä- ja elämäntapakirjallisuutta, joka antaa eväitä ihmisen kasvulle. Jo fyysisen terveyden ja terveellisen ravinnon tietämys ja siitä seuraavaa terveellinen elämä fyysisellä tasolla on yksi muoto ja ilmennys hengen vaikutuksesta ihmiseen. Terve sielu terveessä ruumiissa.

Syvennämälle valoon

Mikä on sitten tällaisen pienen Ruusu-Ristin tarkoitus ja tehtävä nykyaikana, kun näyttää siltä että henkistä valistustyötä tehdään maailmanlaajuisesti aika laajalla sektorilla. Kun henkisen kehityksen perusasiat selvitetään muiden taholta, tarvitseeko meidän enää siitä huolehtia? Eikö ole hyvä, että henkisen evoluution edetessä toiset – suuremmat joukot - ottavat sen työn joka ennen kuului harvoille. Eikö ole yksi henkisistä käytännöistä, että elämän syklin mennessä eteenpäin jokainen nousee ylöspäin portailla seuraaviin tehtäviin.

Ruusuristityön yhtenä tarkoituksena on valmistaa tietä ja muodostua mysteerilaitokseksi niille ihmisille, jotka tahtovat päästä syvempään kokemusperäiseen tietoon elämästä ja sen tarkoituksesta. Silloin puhutaan salatieteellisestä kasvatuksesta, joka kutsuu vain harvoja. Mysteerilaitokset olivat aikanaan mm. Egyptissä kaikkien tiedossa, niin että jokainen halukas saattoi pyrkiä mysteereiden oppilaaksi. Eivät ne koskaan ole olleet suurten joukkojen kasvatuspaikkoja, vaan ainoastaan harvoille.

Olisiko niin, että ruusuristityö kohdentuisi ja keskittyisi toteuttamaan tuota syvempää tarkoitustaan pitäen ääntä sen verran, että tiedettäisiin: tuonne voi mennä oppimaan syvempää tietoa elämästä. Itse mysteeri-sanakin viittaa vaikenemiseen; myes – vaieta. Saavuttaakseen syvempää tietoa elämästä on ensin opittava vaikenemaan ja kääntymään sisäänpäin, löytääkseen itsestään sen opettajan joka antaa neuvot tiellä kulkemiseen. Jokainen mysteereiden oppilas oppii näkemään mikä on hänen syvempi dharmansa, elämäntehtävänsä ja toimii itsenäisesti edistääkseen Salaisen Veljeskunnan työtä.

Sellaiset käsitteet kuin läsnäolon voima, elää tässä ja nyt, anteeksianto, mietiskely, itsetarkkailu ja monet muut henkiset harjoitteet ovat tuttuja ihmisille, jotka etsivät henkisesti. Myös laajemmille piireille mm. liike-elämässä, on tämäntapaisia virtauksia, se on henkistä silloin kun motiivit ovat oikeat. Nämä mahdollistavat monille tavoitella rakkauden ilmentämistä elämässään, sillä suurimmalle osalle ihmisiä riittää että he saavat kiinni tuosta rakkauden virrasta.

Kun puhutaan mysteerilaitoksesta, siihen ideaan sisältyy myös tieto elämästä ja kuolemasta, maailman ja ihmiskunnan synnyt. Tämä kaikki olisi koettava omakohtaisesti, ei ainoastaan teoreettisesti. Yhä vielä edelleen harva on kiinnostunut käytännöllisestä okkultismista, joka vie tietoon. Kaikki tuo läsnäolo, anteeksianto ym. tulee olla jo ominaisuutena ihmisessä, joka lähtee tosissaan etsimään tietoa elämästä eikä tyydy pelkäänsä rakkauden kirkastamiseen.

Kaiken henkisen kehityksen edellytys on vapaaehtoisuus, rakkaus siihen ideaan mitä

tahtoo ilmentää, ei voi odottaa, että suuret joukot olisivat kiinnostuneet okkultismista, salatieteestä. Se on ehdottomuudessaan, ehdottoman epäitsekkyuden ihanteita korostaessaan, liian kirkas ja puhdas sekä vailla inhimillisiä heikkouksia vetääkseen puoleensa suuria joukkoja. On helpompi omaksua rakkauden ihanne, jossa annetaan anteeksi muille ja itselle omat pienet inhimilliset heikkoudet. Salatiedekin kunnioittaa noita samoja periaatteita, mutta odottaa niiltä, jotka rakastavat totuutta yli kaiken, voittoa kaikista omista inhimillisistä heikkouksista. Salatiede on liian vaarallista ja vie harhaan ihmisen, joka ei ole voittanut itsessään kaikkia himoja, haluja, itsekkyyttä, mammonan- kunnian- ja vallantavoittelua.

Ruusuristityötä Suomessa ei ole tehty kuin vasta reilut 90 vuotta. Voi hyvinkin olla, että kunnon perustusten laskeminen vie useita satoja vuosia ennekuin Tempppelin ääriviivat alkavat muotoutua. Meidän on tultava itse takaisin uudelleen entistä kirkkaampina ja voimakastahtoisempina. Kuten tiedämme, tässä elämässä on muovailtava tulevan elämämme suunta.

Valo joka palvelee

On kaksi tapaa toimia ja palvella. Toinen tyyppi palvelee enemmän ulkoisesti, pitäen palvelun mittana ulkoisten tehtävien paljoutta ja touhukkuutta, kiinnittäen enemmän huomiota elämän muotopuolessa toimimiseen. Toinen tyyppi on sisäisempi ja tahtoo ensin saada yhteyden sisäiseen Mestariinsa. Kun yhteys on luotu, niin luonnostaan ja pakottamatta ilmenee elämässä vakaa ja keskittynyt palveleminen.

Voi tietenkin ajatella, että joku suuntaa ensin energioita enemmän sisäänpäin saadakseen selville kuka on ja mitä varten on tullut tänne? Toinen suuntaa energiat ulospäin, ennen kuin on selvittänyt oman arvoituksensa. Nämä molemmat aktiviteetin muodot on saatava tasapainoon keskenään, jolloin toiminta ulkoisesti on tehokasta eikä pelkästään touhukasta. Sisäänpäin kääntyminen tuo rauhan ja tyyneyden elämään ja toimintaa eikä saa meitä vetäytymään pois omiin mietiskelyihimme. Buddha ilmaisee asian käsitteellä kultainen keskitie.

Kun tarkastelee tätä meidän jokapäiväistä järkeämme ja ajatuselämäämme ei voi tulla muuhun johtopäätökseen, kuin että se on pimeyteen taipuvainen. Ei se vielä kaipaa ehdottomasti totuutta ja valoa, vaan pikemminkin se on pikkumainen ja katsoo oman pienen persoonamme etua. Kuitenkin meissä jokaisessa on tuo valo, joka katsoo ja tahtoo yhteistä hyvää. Käytännössä meissä on molemmat; valo ja pimeys. Jollakin on enemmän valo vallalla ja toisella on enemmän pimeys.

Jos ruumiimme kynttilä on valoisa, näemme maailman ja sen kehityksen positiivisena ja valoisana. Mutta jos se on pimeä, maailmakin näyttäytyy meille pimeänä ja olemme huolissamme vaikka tämän hetken talous-, ym. kriiseistä tai omassa elämässämme olevista henkilökohtaisista kriiseistä. Valoisa järki näkee kuinka valo lisääntyy päivä päivältä maailmassa ja ihmiskunnassa. Ainoa asia

johon valoisa järki kiinnittää huomionsa on se, että omalta osaltaan se osaisi lisätä valoa maailmaan.

Jos sitten tahdomme valaistua, meidän on alettava ruokkia tuota valoisaa järkeämme jotta se voisi valaista koko ruumiimme. Tästä on kyse, kun korostetaan puhdistuksen tien kulkemista ennen varsinaisia vihkimyksiä. Jollei ruumiimme ja muut näkymättömät

käyttövälineemme – eetteriruumis, ajatus- ja tunneruumiit – ole puhtaita ja valoisia, ne eivät kestä värähtelyn nostamista tai voimistamista korkeammalle tiedostamisen asteelle.

Valon voitto

Järjen valon yhteydessä lienee paikallaan tarkastella ihmisen alemmaa ja ylempää manasta eli järkeä, kuten suomeksi voisi sanoa. Suurimmalle osalle on selvää, että alempi järki palvelee useinkin tuota pimeyttä eli eläimellistä itseämme. Ylempi järki katselee valoon, enkeliin meissä ja tahtoo palvella sitä.

On kuitenkin niin, että meidän olisi osattava yhdistää nuo kaksi meissä olevaa eri suuntiin järkeilevää puolta. Eläin meissä on menneisyydestä peräisin, siitä vaiheesta kun kävimme läpi eläinvaiheen kaukaisessa menneisyydessä. Se ei ollut edes tällä maapallollamme, vaan sen edellisessä inkarnaatiossa eli kuumanvantarassa. Tuo enkeli viittaa tulevaisuuteen, siihen että eläin ihmisestä tulee todellinen ihminen, vapaa himoista, haluista ja itsekkyydestä.

Kyse on jatkuvasta henkisestä evoluutiosta, jatkuvasta kirkastumisesta ja samaistumisesta valoon. Tämä on vaikea koetus persoonalliselle tajunnalle, koska sen on kuoltava tuolle pimeyden kaipaukselle. Tietoisuus sinänsä ei häviä minnekään, se laajenee ja vapautuu tuosta ikaikaisesta orjan puvustaan - kuten sanotaan; muistaa olevansa Kuninkaan Poika.

Järjen voi sanoa silloin olevan valoisa, kun alempi ja ylempi järki ovat yhtyneet. Voi sanoa ettei ole enää kuin minuus, joka kaipaa suurempaan valoon. Enää ei ole alempaa ja ylempää minää, on yksi minä joka tahtoo toteuttaa sisäisen Kristuksen kehotukset elämässään, joka tahtoo kyetä kuulemaan sisimmän henkensä äänen hiljaisuudesta. Silloin levottomuus ja rauhottomuus vähitellen häviävät, ihminen alkaa nähdä dharmansa, sen elämäntyön jota varten hän on tullut tänne. Silloin elämä maailmassa ei enää ole kokemuksien janoamisen paikka, vaan palvelun ja työn kenttä.

Jeesus antaa hyvän neuvon Vuorisaarnassaan, kun hän neuvoo opetuslapsiaan olemaan katsomatta naista himoiten. Tämä neuvo viittaa ajatuselämän puhtauteen ja viattomuuteen, laajemmin kuin pelkästään sukupuolisessa merkityksessä. Jos pyrkii pitämään ajatuselämänsä jatkuvasti viattomuuden ja puhtauden tilassa, alkaa ihmisen järki ja tunne luonnostaan valaistua ja tulla positiiviseksi. Tätä ilmeisesti Jeesuskin tarkoitti, kun sanoi ettemme pääse Taivasten Valtakuntaan, elleimme tule lasten kaltaisiksi.

Tällä tavoin vapautuu se energia mikä ennen meni himoihin ja haluihin, henkiseen ponnistukseen ja työhön. Jos on voimakas ha-

luluonto, joka sinällään on yhtä jumalallista kuin mikä tahansa muukin tässä elämässä, sen suuntaa tarvitsee vain muuttaa Jumalaa ja totuutta haluavaksi. Kaikki mitä tässä elämässä on, voidaan nostaa ja puhdistaa, sanalla sanoen kirkastaa. Järki, järjen valo on toiminnassaan katsova ja arvioiva. Se katselee missä olisi parannettavaa, mitä ihmisen henkiseen kasvatukseen tulee, kuinka vielä paremmin kykenisi elämään ja toimimaan niin että valo lisääntyisi maailmassa. Kun se kohdistetaan omaan persoonallisuuteen, nähdään seuraava käsillä oleva työ. Mitä enemmän vapautuu heikkouksistaan, sitä enemmän jää aikaa työskennellä saadakseen käyttövälineensä toimimaan järjestäytyneemmin ja tehokkaammin, palvellakseen henkeä.

Mietiskelyn valo

Kun puhun järjen valosta, en tarkoita ns. kylmää järkeä, joka kuuluu vielä eläimelliseen itseemme eli pimeyteen. On mahdollista alistaa kylmällä järjellä omat himot sekä halut ja siten saavuttaa jäinen hallinta niiden yli. Silloin vain siitä vapautuva energia käytetään erillisyyden ja ylpeyden korostamiseen. Pitkälle vietyinä se altistaa ihmisen vasemman käden tiehen. Silti kaikki me palaamme takaisin valoon, vaikka kävisimme valosta kuinka kaukana tahansa. Tämän takia okkultismissa ei kehoteta alussa kiinnittämään liikaa huomiota omiin himoihin ja haluihin. Okkultismin järjestys on saada pää ja sydän heräämään ts. korkeamman minämme hallintaan, joka suuntaa ne energiat jotka menevän himoluontomme palvelukseen, ajallaan uudelleen taivaita tavoitteleviksi. Meidän todellisen minämme hallitessa jokapäiväinen asenteemme on sydämellinen myötätunto ja tahto hyvään.

Yksi oleellinen ja tärkeä asia järkeä valaistessa on mietiskelyn omaksuminen. Jokaisen on itse löydettävä itselleen sopiva mietiskelyharjoituksen tapa. Viitataan tässä kuitenkin kolmeen suureen mietiskelylinjaan, joista luin Alice Baileyn kirjasta Valkoinen magia. Ensimmäinen on Bhakti-jooga, yhdistyminen rakkauden täyttämän omistautumisen kautta. Toinen ja enemmän nykyään käytössä oleva, on Raja-jooga, yhtymistä mielen kautta. Jota mm. Patanjali opettaa. Sitten on uusi vasta käyttöön otettava, yhtyminen samaistumisen kautta kokonaisuuteen. Tämä samaistumisen jooga ei ole oivaltamisen tai näkemysten kautta yhdistymistä.

Samaistumisen joogan sanotaan korvaavan aikaa myöten raja- ja bhakti joogan. Ihmisen joka sitä tahtoo harjoittaa, on ensin opittava kouluttamaan mielensä ja hillitsemään tunnekuohunsa. Hänen tulee saattaa persoonallisuus tyyneksi ja rauhalliseksi, kehittää intuitiota sekä oppia käyttämään mieltä tulkitakseen sitä. Itse ymmärrän tämän niin, että se on kokopäiväistä joogaamista, intuition kuuntelemista ja sen minkä kokee sisimmäksi Itsekseen. Se on tahdon ilmentämistä persoonallisuudessa, se on oppia kuulemaan ja toteuttamaan Itsen tahtoa samaistuen Itselfe niin hyvin kuin vain kykenee.

Tämä ei ole mikään helppo jooga eikä oikotie valaistumiseen. Samaistumisen joogan aloittaminen vaatii kunnon pohjatyön, mielen ja tunteiden puhdistuksen. Jos aikoo samaistua Itseensä, Kristukseen meissä, ei voi olla mitään mitä haluaisimme erilliselle persoonalliselle itsellemme. Kaikki mitä tehdään, tehdään Jumalalle. Kuten tiedämme, tuo mitä kutsumme Jumalaksi ja totuudeksi, vaatii meiltä kaiken ajan, elämän, rakkauden ja rahan. Kun me enenevissä määrin opim-

me samaistumaan Itseemme, tahdomme ilomieliin antaa kaiken mitä omistamme hyödyttääksemme tätä valoisaa työtä.

Samaistumisen joogassa saavutetaan riippumattomuus ulkoisista auktoriteeteista, sillä sisäisin itsemme on meidän Mestariimme johon opimme nojamaan ja luottamaan. Luomme oman tiemme taivasten Valtakuntaan yksilölliseksi, kuitenkin sovittaen kaiken veljeyteen ja yhteisen työhön. Meistä tulee itsenäinen yksikkö, joka tietää tehtävänsä tässä ajassa ja avaruuden paikassa.

Kun kuuntelee sisäistä Itseä ja noudattaa sen neuvoja, alkavat jossain vaiheessa rauha ja tyyneys hallita meitä eikä ole tarvetta pyrkiä enää mihinkään. Samalla me kuitenkin ponnistamme koko ajan, kehittämme käytövälineitämme paremmin vastaanottamaan. Tulemme kykenevämmäksi antamaan, sillä väijäämätön on tuo korkeimman meissä kohtaaminen - Kristuksen ja persoonallisuuden kohtaaminen. Sitä kutsutaan joskus armonoksi, vaikka kokea saaneensa armon nähdä Jumala, on vain persoonallisuuden tapa reagoida. Kysymyksessä on ihmisen kehityksen yksi ennalta päätetty tapahtuma, joskin se on ajan ja paikan suhteen vapaavalintainen, riippuen yksilön tahdosta, siitä milloin tahdomme täyttää Jumalaisen etuoikeutemme. Kyse on siis tahdosta, ei mistään hetkittäisestä haluamisesta. Yksin jätettynä me olisimme kehittyneet hitaasti, ellei Salainen Veljeskunta väsymättömästi neuvoisi ja opastaisi kuinka löytää takaisin kotiin.

Näitä samoja teemoja, perustotuuksia julistetaan yhä uudelleen ja uudelleen, että niitä alettaisiin toteuttaa käytännössä ja siten nähtäisiin käytännön elämässä niiden toimivuus ja niiden sisältämä vapauttava voima kaikista turhista peloista ja huolista.

Järjen valaiseminen on välttämätön pohjatyö jos mieli tavoitella kosmista todellisuutta, kosmisen rakkauden vastaanottamista ja jakamista. Työ ei suinkaan ole valmis, jos puhutaan yksilöstä. Vaikka mieli saavuttaakin rauhan ja tyyneyden, se on vain vakaa perustus jonka varaan on hyvä rakentaa sijaa Jumalalle.

On kuitenkin todettava ettei järkeä ole mahdollista valaista ilman buddhin eli veljesrakkauden myötävaikutusta. Välillä on enemmän

työn alla manaksen inspiraatio ja välillä buddhin inspiraatio. Kun nämä kaksi ovat yhdessä saattaneet järjen valoisaksi ja tyyneksi, on aatman eli todellisen tahdon vuoro voimista toimintaansa persoonallisuudessa. Manaksen ja buddhin vaikutuksesta persoonallisuus pysyy vakaana eikä ole altis voimakkaille tunne-myrskyille tai alemman mielen levottomuudelle. Silloin tahto pääsee toimimaan esteettä, elämä voidaan organisoida suuntautumaan ainoastaan Jumalan tahdon täyttämiseen.

Muuttumattomana itsessään pysyy totuus

vain siinä puhtaassa olemassaolevassa, –

itsensä alkuunpanemana,

itsestään pulppuavana,

mutta äärettömänä se esiintyy tilassa ja ajassa.

Koskaan et voi ymmärtää ehdotonta totuutta,

joka myös todellisessa hengen valtakunnassa

pysyy ikuisesti käsittämättömänä ja

jonka vain se itse käsittää.

– Bô Yin Râ

RUUSU-RISTIN KESÄKURSSIT 28.6 – 3.7.2013

Jyväskylän temppelissä, Aittokalliontie 3

Kurssikirjana Pekka Ervast: Kirkko-Ekleesia

Perjantai 28.6

Klo 19.00 Tervetuloilaisuus

Lauantai 29.6

9.00 - 11.00 Aamupuheenvuorot

11.00 - 13.00 Lounas

13.00 - 15.00 Alustus, luvut 1-2 (Ilmarinen)

19.00 Yleisöesitelmä, Anita Johansson:

Ajatelmaa Johanneksen salaisen kirjan innoittamana

Sunnuntai 30.6

9.00 - 11.00 Aamupuheenvuorot

11.00 - 13.00 Lounas

13.00 - 15.00 Alustus, luvut 3-4 (Jousimies)

19.00 Yleisöesitelmä, Jari Jokilehto:

Rakkaus Totuuteen

Maanantai 1.7

9.00 - 11.00 Aamupuheenvuorot

11.00 - 13.00 Lounas

13.00 - 15.00 Alustus, luvut 5-6 (Kylväjä)

19.00 Kysymysilta

Tiistai 2.7

9.00 - 11.00 Aamupuheenvuorot

11.00 - 13.00 Lounas

13.00 - 15.00 Alustus, luku 7 (Mikael)

Ilta rannalla

Keskiviikko 3.7

9.00 - 11.00 Aamupuheenvuorot

11.00 - 13.00 Lounas

13.00 - 15.00 Alustus, luku 8 (Wäinämö)

15.00 Päätöstilaisuus

Aamuisin mietiskely Temppelissä 8.30 (vapaaehtoinen)

Kurssimaksu 20 €.

Ruokailu temppelillä ja ilmoittautuminen

terttu.wiio@kotitietokone.fi

kasvislounas á 10,00 €, kahvi á 2,50 €

Raamatun käännösten historiaa

Kuinka monta puuta?

Kerran työmatkallani hotellihuoneessa otin taas esiin sinne jätetyn 3-kielisen Raamatun, kuten tapanani oli. Katseeni pysähtyi Ilmestyskirjan 22 luvun jakeeseen 2. Olin tottunut lukemaan sen vuoden 1938 raamatunkäännöksestä, jossa se kuuluu näin:

”Keskellä sen katuja ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehdykseksi.”

Tuo jae oli vaivannut minua ennenkin, koska sen sanamuoto vaikutti epäselvältä. Keskellä katuako yksi puu, ja virran molemmilla puolilla vielä yhdet, siis yhteensä kolmetko? Mutta nyt hämmästyin sen vuoksi, että englanninkielisen tekstin sisältö mielestäni poikkesi tästä.

Myöhemmin hankin 3-kielisen Raamatun itsellenikin, mutta nyt englanninkielinen teksti ei ollutkaan sama kuin mitä muistelin lukeeneeni hotellihuoneessa. Myös suomenkielinen teksti oli muuttunut vuoden 1992 käännöksessä. Puita koskeva teksti kuuluu siinä näin:

”Kaupungin valtakadulla, virran haarojen keskellä kasvoi elämän puu.” Tässä käännöksessä on vain yksi puu.

No johan nyt, ajattelin, ja kävin kyseisen kohdan lävitse kaikista kodistamme löytyvistä raamatuista. Ja niinhän siinä kävi, että jokainen tekstiversio oli erilainen. Tässä lisää käännösversioita:

Uusi testamentti nykysuomeksi, versio vuodelta 1972, ilmoittaa perustuvansa kreikan-kieliseen tarkistettuun alkutekstiin. Kyseinen kohta kuuluu näin:

”Virran kummallakin puolella kasvoi elämän puu.” Nyt siis 2 puuta.

Vapaan evankelioimisäätien uusi suomennos, painovuosi 1978, jossa on Aapeli Saarisalon alkusanat vuodelta 1969. Saarisalo sanoo suomennoksen olevan sanatarkka. Kyseinen kohta kuuluu näin:

”Keskellä sen toria ja virran molemmin puolin oli elämän puu”. Tässä versiossa puita on 3, joista ensimmäinen on keskellä toria.

Uusin hankintani on Raamattu kansalle – hankkeen käännös, joka tuli painosta v. 2012. Käännöstyö kesti parikymmentä vuotta ja sen taustalla on yhteiskristillinen yhdistys. Suomennoksessa on pyritty nykykieliseen sanavastaavuuteen:

”Keskellä kaupungin pääkatua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi ...jne”.

Jehovan Todistajien uuden maailman käännös, jonka englanninkielinen laitos on vuodelta 1984 ja suomenkielinen on vuodelta 1995:

”Ja virran toisella puolen ja toisella puolen oli elämän puita”. Tästä voi tulla käsitys, että kummallakin puolen oli useita puita, siis yhteensä vähintään neljä.

Aimo T. Nikolaisen mukaan elämän puun sijainti uudessa Jerusalemissa on tuottanut suuria kääntämisen ja selittämisen vaikeuksia, varmaankin kaikille kääntäjille. Vaikeuden syy löytyy alkutekstistä. Ilmestyskirjan kirjoittaja on nojautunut luomiskertomukseen, jossa Jumala kasvatti elämän puun puutarhan keskelle. Toisaalta kirjoittaja on lainannut myös Hesekielin kirjaa, jonka mukaan virran rannalla molemmin puolin kasvoi paljon puita. Kun nämä liitetään yhteen, on levennetävä katuja niin paljon, että virta juoksee sen keskellä, tai on jaettava virta kahteen haaraan, jolloin katu on saarekkeena haarojen keskellä, tai vain todettava, että katu noudattaa virran juoksua ja että puita on virran molemmilla rannoilla.

Niin tai näin, pienen luottamuspuun tuo tekstinpätkä sai aikaan. Mutta kun Raamattua tarkastelee kokonaisuutena, alkaa arvostaa tuota kirjaa ja sen kääntäjiä. Raamattu on luultavasti laajimmin kulttuuriimme vaikuttanut kirja, ja se on myös maailman käännetyin kirja. Käännöksiä on nykyään saatavana yli 2400 kielelle.

Raamatun kokoonpano

Sana Raamattu johtuu kreikkalaisesta sanasta grammata, kirjoitukset. Sanat ”Raamattu”

ja ”Kirjoitukset” ovat siis toistensa synonyymejä. Nykypäivään ei ole säilynyt yhtään Raamatun alkuperäistä käsikirjoitusta, vaan kaikki käytettävissä olevat tekstit ovat jäljennöksiä. Uudenkin Testamentin tekstit ovat parisataa vuotta alkuperäisten kirjoitusten jälkeen kopioituja.

Tuntemamme Raamattu sisältää kaksi osaa: Vanhan testamentin, joka on kirjoitettu pääasiassa hepreaksi, ja Uuden testamentin, joka on kirjoitettu kreikaksi. Vastaavasti puhutaan Heprealaisista kirjoituksista ja Kreikkalaisista kirjoituksista.

Vanhan testamentin kirjoja on nykyään 39 ja Uuden testamentin kirjoja on 27, yhteensä 66 kpl.

Perinteisessä Vanhan testamentin juutalaisessa kaanonissa kirjoja ei ollut 39, kuten nykyään, vaan 24, mutta se sisälsi kuitenkin samat kirjat. Ilmeisesti 5 Mooseksen kirjaa olivat olleet jonkin aikaa kadoksissakin, koskapa sekä Aikakirjassa että Kuningasten kirjassa kerrotaan niiden löytymisestä kuningas Joosian aikana.

Kaanonin rajat eli hyväksyttävien kirjojen luettelo on syntynyt monessa vaiheessa. Juutalainen perimätieto pitää heprealaisten kirjoitusten kokoamista ja luettelointia Esran ansiona. Qumranin tekstilöytöjen (1947) tutkimus on vahvistanut käsitystä, että Vanhankin testamentin kokoonpano on saanut lopullisen muotonsa vasta Jerusalemin temppelin tuhoutumisen (70 jKr.) jälkeen.

Kirjoitusten jäljentäminen ja kääntäminen alkaa

Vanhan testamentin kirjoitusten jäljentäminen sai vauhtia siitä, kun juutalaisia alkoi

muuttaa Palestiinan ulkopuolelle. Tarvittiin jäljennöksiä, jotta niitä voitaisiin lukea uusien asuinpaikkojen synagoogissa. Jäljennöksiä on säilynyt nykypäiviin asti, ja niitä on luetteloitu noin 1.700 kpl.

Jäljentämisen lisäksi tuli tarvetta myös hepreankielisten kirjoitusten kääntämiseen muille kielille, joita juutalaiset uusissa asuinpaikoissaan käyttivät. Varhaisin tunnettu käännös on 300-luvulta eKr. ja nimeltään Samarialainen Pentateukki. Oikeastaan se ei ollut käännös, vaan translitteraatio eli heprealaisen tekstin siirtäminen kirjain kirjaimelta samarialaiseen aakkosjärjestelmään.

Vanhan testamentin eli Heprealaisten kirjoitusten vanhoista varsinaisista käännöksistä tärkein on kreikankielinen Septuaginta, joka tehtiin Palestiinan ulkopuolella asuvien juutalaisten tarpeisiin. Sen kääntämisen aloitti perimätiedon mukaan 72 Aleksandrian juutalaista noin v. 280 eKr. Egyptissä, ja se tuli valmiiksi toisella vuosisadalla eKr. Myöhemmin alettiin puhua pyöreästi 70:stä, ei 72:sta, ja siitä syystä käännöksen nimeksi tuli Septuaginta, joka tarkoittaa 70. Sen tunnuksena on roomalaisin numeroin (isoilla kirjaimilla) LXX. Septuagintaa käytettiin laajasti aina Jeesuksen ja apostolien aikaan asti. Kuolleenmeren (Qumranin) löydöissäkin useimmat Vanhan testamentin tekstit ovat Septuagintaa.

Kuka tekstit jäljensi ja käänsi

Jeesuksen aikaan asti kirjoitusten jäljentämisestä huolehtivat kirjanoppineet. Jäljentäjille sattui tietysti toisinaan kopiointivirheitä. Jeesuksen ajan jälkeen 500-900-luvuilla eläneitä kirjureita ja heprealaisten kirjoitusten jäljentäjiä sanotaan masoreeteiksi. Nimi merkitsee

perinteen herrat. Heidän valmistamia käsikirjoitusjäljennöksiä sanotaan masoreettisiksi teksteiksi.

Masoreetit olivat äärimmäisen tarkkoja. He laskivat, mikä on Pentateukin eli 5 Mooseksen kirjan keskimäinen kirjain, mikä on kunkin kirjan keskimäinen virke ja kuinka monta kertaa jokainen heprealaisten aakkosten kirjain esiintyi kaikissa Heprealaisissa kirjoituksissa. Jotta Raamatun tekstistä ei olisi jäänyt mitään pois, he jopa laskivat heprealaisten kirjoitusten sanat ja sen lisäksi vielä kaikki kirjaimet, 815.140 kpl.

Masoreetit panivat merkille aikaisempien kirjanoppineitten tekemät muutokset ja merkitsivät ne heprealaisen tekstin marginaaliin. Nämä reunamerkinnot tunnetaan termillä masora.

Raija Sollamon toimittamassa Qumranin kirjaston valikoimassa todetaan, että Qumranin tekstilöydöt ovat vahvistaneet masoreettisen tradition luotettavuuden. Ennen masoreettisen tekstin vakiinnuttamista viralliseksi tekstimuodoksi liikkeellä oli ollut erilaisia käsikirjoituksia Vanhan testamentin kirjoista.

Vokaalit lisätään

Heprealaisiin aakkosiin kuuluu 22 kirjainta, jotka kaikki ovat konsonantteja. Vokaaleja ei ole lainkaan. Tekstiä lukiessaan lukijan piti päätellä sanat samaan tapaan kuin me nyt päättelemme, että ”oy” tarkoittaa osakeyhtiötä. Oikea lukemistapa oli säilynyt suullisena perimätietona.

Perinteiseen konsonanttikirjoitukseen tuli parannus, kun masoreetit keksivät merkitä peri-

mätiedon mukaiset vokaaliäänteet korkomerkeillä. Nykyisissä hepreankielisissä raamatuissa teksti on näin merkittyä ja se tunnetaan termillä masoreettinen teksti. Sitä sanotaan myöskin läntiseksi tekstiksi, Palestiinan alueen masoriittien mukaan. Viimeisten sadan vuoden aikana on tehty arkeologisia löytöjä, ja varsinkin Kairon löydöksistä on saatu esiin itäisiä eli babylonialaisia versioita heprealaisista kirjoituksista. Tähänastisen tiedon mukaan eroja läntiseen tekstiin on hyvin vähän.

Uusi testamentti eli Kreikkalaiset kirjoitukset Uuden testamentin 27 kanonista kirjaa on alun perin kirjoitettu kreikan kielellä, mutta ei nykyisen kaltaisella kreikan kielellä, vaan ns. koiné-kreikalla eli yleiskreikalla. Hieronymus, johon palataan jäljempänä, tosin oli sitä mieltä, että Matteuksen evankeliumi olisi kirjoitettu ensin hepreaksi ja käännetty sitten yleiskreikaksi. Yleiskreikka on syntynyt kreikan eri murteiden sekoituksena Aleksanteri Suuren aikana. Sitä puhuttiin laajalti kansainvälisenä kielenä monta vuosisataa.

Uuden testamentin käsikirjoituksia on säilynyt suunnaton määrä. Lähdekirjoissa mainitaan erilaisia lukuja, esim. kreikankielisiä noin 2.500 kpl, lisäksi myöhemmin syntyneitä latinankielisiä noin 8.000 kpl ja muun kielisiä noin 1.000 kpl.

Käännökset

Kääntäminen vieraalle kielelle on aina vaativa tehtävä. Raija Sollamo, jonka johdolla on suomennettu Qumranin tekstejä, on kirjoittanut, että sananmukainen käänнос olisi monesti helpompaa kuin suomennoksen muokkaaminen nykylukijalle ymmärrettävään muotoon. Raamatun kielet kuuluvat eri

kieliryhmiin, ja välissä on tuhansien vuosien kulttuurinen etäisyys. Itse kukin voi sadepäivien ratoksi kokeilla vaikkapa Kalevalan kääntämistä toiselle kotimaiselle!

Tekstin kääntäjälle on periaatteessa tarjolla kolme tapaa. Helpoin tapa on tehdä ns. rivienvälinen käänнос, jossa on alkukielinen teksti ja kohdekielinen sanatarkka käänнос sen alla. Tämän kirjoittaja on saanut antikvaareista hankituksi itselleen rivienvälinä suomennoksina 1. ja 2. Mooseksen kirjat sekä Joosuan, Tuomarien ja Ruutin kirjat. Kiinnostaisi kovasti tietää, onko muita tehty ja saatavilla.

Toinen tapa on mukaella tekstiä vapaasti ja tehdä siitä helppolukuinen. Tässä kääntämistavassa ei pidetä kiinni sanatarkasta oikeellisuudesta. Tämän käännostavan tekstejä sanotaan parafraaseiksi. Esimerkiksi Qumranista löydettyä Genesis-apogryfiä, joka on noin vuodelta 100 eKr., sanotaan Genesiksen parafrasiksi. Aramean kielelle vapaasti käännettyjä Vanhan testamentin tekstejä kutsutaan targumeiksi. Niitä on useita versioita. Toisinaan raamatullisissa yhteyksissä näkee kääntäjien tekemiä viittauksia niihin. Aramea oli Persian alueen juutalaisten puhekieli ja sitä puhuttiin myös Jeesuksen ajan Palestiinassa.

Ja kolmas tapa on koettaa ilmaista alkukielen merkitys ja sävy oikein ja samalla niin, että teksti olisi mahdollisimman helppolukuista.

Raamattu latinaksi

Rooman valtakunnan pääkieli oli latina, mutta kun esim. Paavali kirjoitti kirjeitään Roomaan, hän käytti kreikkaa. Raamatun kirjojen kääntäminen latinaksi alkoi luultavasti

100-luvulla pohjois-Afrikassa. Syntyneistä käännöksistä käytetään nimitystä Vetus Latina.

Vetus Latinasta ei ole säilynyt yhtään koko Raamatun sisältävää versiota. Ilmeisesti selasta ei ole ollutkaan, vaan käännöksiä ovat tehneet useat henkilöt eri paikoissa ja eri aikaa. Vetus Latinasta on meille jäänyt muistoksi sana ”Testamentti”. Se on Vetus Latinan käännös eräästä kreikan sanasta, joka oikeastaan tarkoittaa ”Liitto”.

Hieronymos ja Vulgata

Latinankielisiä käännöksiä oli yritetty tehdä siellä ja täällä melko puutteellisinkin taidoin. 300-luvun lopulla katolisen kirkon paavi päätti tarkistuttaa ja yhtenäistää käännökset, ja antoi työn Hieronymos –nimiselle oppineelle. Hieronymos oli sekä lahjakas että varakas, ja oli saanut korkeatasoista kielellistä opetusta. Hänen kerrotaan osanneen työhön ryhtyessään kreikkaa, latinaa ja syyriaa sekä kohtalaisesti hepreaa. Lisäksi hän paranteli kielitaitoaan palkkaamalla juutalaisia opettajia.

Ensi töikseen Hieronymos tarkisti evankeliumien latinankieliset tekstit, sitten muut kirjat. Työn edistyessä hän havaitsi versioiden välillä ristiriitaisuuksia, ja päätti unohtaa ne kaikki, mukaan lukien Septuagintan, ja kääntää suoraan hepreasta. Tätä aietta vastustettiin kovasti. Mm. Augustinuksen mielestä oli vaarana, että länsimaiset kirkot käyttäisivät silloin hepreasta käännettyä latinalaista tekstiä, mutta itäiset kirkot yleiskreikaksi käännettyä Septuagintaa.

Hieronymos toimi kuitenkin oman mielensä mukaan. Suuren osan Vanhan testamentin

kirjoista hän käänsi latinaksi suoraan hepreasta. Hänen käännöksensä ei siis ole käännöksen käännös. Psalmi hän tosin käänsi kreikankielisen Septuagintan pohjalta. Joitain pikkuosia hän otti Vetus Latinasta ja loput osat käänsivät ilmeisesti jotkut toiset.

Hieronymoksen aikaansaama koko Raamatun sisältävä käännös tunnetaan nimellä Vulgata, mikä merkitsee yleistä ja kansanomais-ta. Käännöstyöhön kului vuodet 382-404, käännös valmistui v. 404 ja se julkaistiin v. 405 jKr. Käännös sisälsi myös apokryfikirjat, jotka siihen aikaan olivat mukana Septuagintassa. Hieronymos kuitenkin itse piti niitä eikanonisina.

Vulgata ja kaikki sitä aiemmat laitokset kirjoitettiin ja kopioitiin pitkän aikaa käsin. Ensimmäinen irtokirjakkeilla painettu laitos valmistui Johannes Gutenbergin painosta vuonna 1455.

Raamattu italian kansankielelle

Lännen kirkko käytti latinankielistä Vulgataa yli tuhat vuotta. Kieli kuitenkin muuttuu. Vaikka latinakin oli aluksi ollut kansankieli, niin 1200-luvulla alettiin tehdä uusia käännöksiä latinasta silloiselle italian kansankielelle. Kansankielisistä raamatuista ei kuitenkaan tullut jokamiehen omaisuutta, sillä kirjat olivat kalliita ja kansalaisilla ei useinkaan ollut lukutaitoa. Ensimmäinen italiankielinen koko Raamattu painettiin Venetsiassa vasta vuonna 1471.

Uskonpuhdistajat kääntäjinä

Muissakin maissa Lännen kirkko käytti latinankielistä Vulgataa, myös Uuden testamen-

tin osalta, joka oli alun perin kirjoitettu kreikaksi. 1500-luvulla uskonpuhdistajat olivat kuitenkin sitä mieltä, että Raamattu oli saatava kansankielelle.

Muille kielille kääntämiseen vaikutti voimakkaasti Erasmus Rotterdamlainen. Hän valmisti ja painatti Uuden testamentin kreikkalaisen laitoksen, ja siitä voitiin tehdä parempia käännöksiä kuin latinalaisesta Vulgatasta oli voitu tehdä. Kreikankielisestä päätekstistä painettiin ensimmäinen laitos vuonna 1516, vuotta ennen kuin uskonpuhdistus alkoi Saksassa. Ensimmäisessä painoksessa oli paljon virheitä, mutta sitä korjailtiin seuraavissa painoksissa vuosina 1519, 1522, 1527 ja 1535.

Erasmuksen tekstiä käytti käännöstyössään ensimmäisenä Martti Luther, joka sai vuonna 1522 valmiiksi (Kristillisten kreikkalaisten kirjoitusten) saksalaisen käännöksen.

Englantilainen William Tyndale, jota vainottiin ankarasti, käytti sitä seuraavana, ja sai englanninkielisen käännöksen valmiiksi vuonna 1525 ollessaan Euroopan mantereella maanpaossa.

Italialainen Brucioli käänsi Erasmuksen tekstin italiaksi vuonna 1532.

Kun näitä vuosilukuja katsoo, huomaa Mikael Agricolan olleen hyvin mukana omassa ajassaan. Hänen ansiostaan Suomenkielinen Uusi testamentti ilmestyi jo niinkin aikaisin kuin vuonna 1548.

Polyglottiraamatut

Kirjapainotaidon keksimisen jälkeen raamatuja saatiin yhä useampien oppineiden käyttöön, ja heillä virisi kiinnostus tutkia tekstiä

monipuolisesti. Latinankielinen Vulgata ei enää tyydyttänyt oppineiden tiedonjanoa. Vuonna 1502 päätti Espanjan kuningattaren Isabella I:n poliittinen ja hengellinen neuvonantaja teettää monikielisen raamatun, ns. polyglottiraamatun, jossa olisi paras mahdollinen teksti hepreaksi, kreikaksi ja latinaksi ja joitakin osuuksia arameaksi. Tuo teos painettiin v. 1514-1517 ja se kulkee nimellä Biblia complutensis. Se sisältää Raamatun kirjojen ohella paljon Raamatun tekstiä tukevaa oheistietoa, kuten marginaaliin merkittyjä heprean kantasanoja, heprean ja aramean sanakirjan, latinankielisen hakemiston, erikielisten nimien selityksiä ja heprean kieliopin. Tästä Raamatusta tehtiin myöhemmin uusia painoksia.

1500-luvun alussa sattui merionnettomuus, jossa suurin osa vuosina 1514-1517 painetusta Biblia complutensis -raamatusta upposi. Kuningas Filip II:n suojeluksessa ryhdyttiin tekemään uutta painosta. Uusi painos sisälsi 8 osaa ja sen painaminen vei vuodet 1568-1572. Se tunnetaan nimellä Biblia regia, kuninkaallinen raamattu, Filip II:n mukaan.

Raamatun lukeminen vaikeutuu

Trenton kirkolliskokous v. 1546

Kansankielisten raamattujen asema aiheutti huolta katolisessa kirkossa, ja asia otettiin esille Trenton kirkolliskokouksessa v. 1546. Toisten mielestä käännöksiä ei pitäisi kieltää, mutta toisten mielestä ne olivat harhaoppisia. Kokous päätyi antamaan säädöksen, jonka mukaan ”kirkko on hyväksynyt latinalaisen Vulgatan, ja kenenkään ei tule uskaltaa eikä juljeta millään tekosyillä hylätä sitä.”

Vuonna 1559 paavi Paavali IV julkaisi ensimmäisen kiellettyjen kirjojen luettelon,

joukossa myös kansankieliset käännökset ja Bruciolin tekemä italiankielinen käännös. Raamattuja alettiin polttaa kirkkojen auki-oilla 1500-luvun jälkeen ja katolisessa maailmassa ei enää tehty italiankielisiä raamattuja pariinsataan vuoteen. Maallikot lakkasivat lukemasta Raamattua sadoiksi vuosiksi.

Kreikka

Saattaisimme luulla, että kreikankieliset ihmiset ovat saaneet Raamattunsa muita helpommin, koska Uusi testamentti jo alun perin oli kirjoitettu yleiskreikalla eli koiné-kreikalla, ja koska Vanhan testamentin käännös, Septuaginta, valmistui hepreasta kreikaksi jo toisella vuosisadalla Ekr. Asia on kuitenkin päinvastoin. Koiné- eli yleiskreikan ja kansankielen kreikan välille oli vuosien kuluessa muodostunut niin suuri ero, että tavallinen kansalainen ei pystynyt ymmärtämään tekstiä.

Kirkko asettui kuitenkin kannattamaan koiné-kreikkaa. Ensimmäinen (kansan ymmärtämä) kreikankielinen käännös kaikista Raamatun kirjoituksista tehtiin vuonna 1630, ja myöhemmin ilmestyi muitakin kansanpainoksia. Suhtautuminen kansankielisiin käännöksiin oli edelleenkin ylivoimaisesti, ja 1800-luvun alkupuolella jopa annettiin käsky polttaa kaikki kansankieliset raamatut. Vasta niin myöhään kuin v. 1924 kumottiin lopullisesti kielto, joka esti nykykieliset käännökset.

Sinnikkäitä kääntäjiä

Teologisista ja poliittisista kiistoista voisi kirjoittaa vielä paljon lisää, mutta niiden lisäksi kääntäjillä oli tietenkin myös kielitieteellisiä vaikeuksia. Kääntäjien elämäkertoja lukiessa alkaakin tuntua, että monet heistä ovat olleet suorastaan neroja. Lähes uskomattomalta

kuulostaa, että George Borrow-niminen britti oppi 1830-luvulla mantsun kielen 19 viikossa, voidakseen kääntää Raamattua mantsuksi, samaan aikaan, kun korjasi Luukkaan evankeliumia, joka oli käännetty Meksikon alkupe räiskielisiin kuuluvalla nahuatlin kielelle. Tästä miehestä kerrotaan, että 18-vuotiaana hän osasi 12:tä kieltä, ja kaksi vuotta myöhemmin hän pystyi kääntämään sujuvasti ja viehättävästi 20:tä kieltä.

Pieni luettelomainen katsaus antanee kuvaa siitä, miten suuren työn eteen kääntäjät monesti joutuivat:

1. 300-luvulla elänyt Wulfila (Ulfila) käänsi Raamattua gootin kielelle, jota tuolloin puhuttiin, mutta ei kirjoitettu. Wulfila joutui luomaan 27 kirjaimen goottilaiset aakkoset lähinnä kreikkalaisten ja latinaalaisten aakkosten pohjalta.
2. 800-luvulla kreikankieliset veljekset Kyrillos ja Methodios aloittivat Raamatun kääntämisen slaavilaiselle väestölle. Koska slaaveilla ei tuolloin ollut kirjoitettua kieltä, he joutuivat luomaan sen. Kirjaimiston rakenteesta on käyty paljon kiistaa, sillä kielitieteilijät eivät ole varmoja, mikä kirjaimisto se oli. Tunnetaan ns. kyrillinen versio ja glagoliittinen versio. Kyrillisestä versiosta on kehittynyt nykyinen mm. venäjän kielessä käytettävä kirjaimisto.
3. Afrikassa oli v. 1800 satoja puhuttuja kieliä, mutta vain noin toistakymmentä kirjoitettua kieltä. Kirjoitettujen kielten luominen oli paljolti lähetyssaarnaajien työn tulosta.
4. Aasiassa taas oli kirjoitusjärjestelmiä, mutta ne olivat hyvin monimutkaisia.
5. Mikael Agricolan osalta todettakoon, että hänkin joutui luomaan niin sanotusti tyhjää aakkoset, kieliopin ja monia suomenkielen

uudissanoja kuvaamaan niitä Raamatun termejä, joihin ei vielä ollut vastinetta.

Poliittisista esteistä mainittakoon vielä Kiina. Vielä 1800-luvulla Kiinan laki määräsi pitämään maan eristettynä. Kiinan kielen opettaminen ulkomaalaisille oli kiinalaisilta kielletty kuolemanrangaistuksen uhalla. Se, että ulkomaalainen käänsi Raamattua kiinaksi, oli myös kuolemanrangaistuksen alainen rikos.

Miten Raamattua pitäisi tulkita

Eräässä lukion uskontokirjassa on hyvä luetelo siitä, miten ihmisillä on ollut tapana tulkita:

Ensinnäkin on fundamentalistinen tulkintatapa. Sen mukaan Raamattu on kaikilta osin, myös historiallisesti ja luonnontieteellisesti, erehtymätöntä Jumalan sanaa.

Sitten on allegorinen tulkintatapa. Sen mukaan tekstillä on 3 merkitystasoa. Alin on kirjaimellinen eli historiallinen merkitys, seuraava on moraalinen merkitys ja kolmas on hengellinen merkitys.

Kolmanneksi pelastushistoriallinen tulkintatapa. Sen mukaan Raamattu on kokonaan ihmisten kirjoittama, ja voi sen vuoksi sisältää virheitä. Jumala kuitenkin puhuu ihmisille historian vaiheissa.

Neljänneksi eksistentiaalinen tulkintatapa. Sen mukaan Raamattu ei ole historiallisesti eikä luonnontieteellisesti erehtymätön. Painopiste on kokonaan muualla. Raamattu sisältää syvällisen sanoman, mutta se on etsittävä vanhentuneen, myyttisen kielen takaa.

Sitten on vielä yhteiskunnalliset ja poliittiset tulkintatavat. Tunnetuinpiä lienevät marxilaiset tulkinnat sekä Latinalaisessa Amerikassa kehitelty ja sieltä eteläiseen Afrikkaan ja Palestiinaan levinnyt vapautuksen teologia.

Psykologit ovat tietysti myös kertoneet käsityksensä. Esim. Carl Gustav Jungin löytöjä soveltaen voi nähdä asiat niin, että Raamatun vertauskuvat ja symbolit ovat ikivanhoja ihmiskunnan yhteisen alitajunnan kuvia. Niitä löytyy kaikista kulttuureista ja uskonnoista.

Lopuksi on vielä mainittava esoteeriset ja lukumystiikkaan perustavat tulkinnat. Hebrean kirjaimilla on lukuarvot, joten jokaisen sanan voi nähdä sisältävän myös jonkin numeroihin kätkeytyn viestin. Tekstiä käännettäessä tällaisen huomioonottaminen on tietysti lähes mahdotonta. Kreikankielisiin teksteihin taas kertoo psykoterapeutti Thorwald Dethlefsen mielenkiintoisen näkökulman. Hänen mukaansa monet kreikankieliset sanat ovat vihkimysmysteerin termistöä ja kadottavat käännoksissä merkityksensä.

Lukekaa ihmiset Raamattua

Kaiken kaikkiaan Raamatun kääntämiseen on uhrattu suunnaton työmäärä, joskus jopa hengenvaaran uhalla. Monet ihmiset ovat eläneet olosuhteissa, joissa Raamatun lukeminen on ollut kiellettyä, vaarallista tai mahdotonta. On sääli, että mahdollisuutta Raamatun lukemiseen ei aina osata arvostaa.

Raamattu ja sen käännosten historia auttaa meitä ymmärtämään myös omaa kulttuurista taustaamme. Niillekin, jotka eivät uskonnoista perusta, se on yksi länsimaisen kulttuurin perusteoksista. Sen vaikutus tuntuu taiteessa,

historiassa, sivistyksessä, puhumattakaan syvemmistä merkityksistä.

Lähteitä

Vuosien mittaan olen tehnyt itselleni muistiinpanoja niin monesta lähteestä, että en saa aikaiseksi kattavaa lähdeluetteloja. Tekstissä kerrottujen lisäksi mainitsen tässä Aimo T. Nikolaisen 12-osaisen kirjasarjan Avaa Uusi

testamentti. Koulujen uskontokirjatkin on hyvä lukea silloin tällöin uudelleen. Jehovan Todistajien lehdissä ja kirjoissa on perusteellisia historiallisia selvityksiä. Evankeliumien vertailuja löytyy mm. Raimo Harjulan ja Heikki Räisäsen teoksista, ja kirjojen lopussa on hyviä lähdeluetteloita. Elämäkertoja löytyy netistäkin, esim. tässä yksi: <http://www.sau-nalahti.fi/arnoldus/serveto.htm>

Mysterium Magnum

*Maan asukas — tään pienen pisaran —
sait mielikuvituksen valtavan:
voit kuvitella tähtiavaruuDET —
Oi, mitä kätkeekään ne ihanuudet?*

*Jos tuntisit vain aaltopituuden,
sanoman lähettäisit salaisen
ystävätähteen täältä tähdeltäsi
viestinä ikuisen sun ikäväsi.*

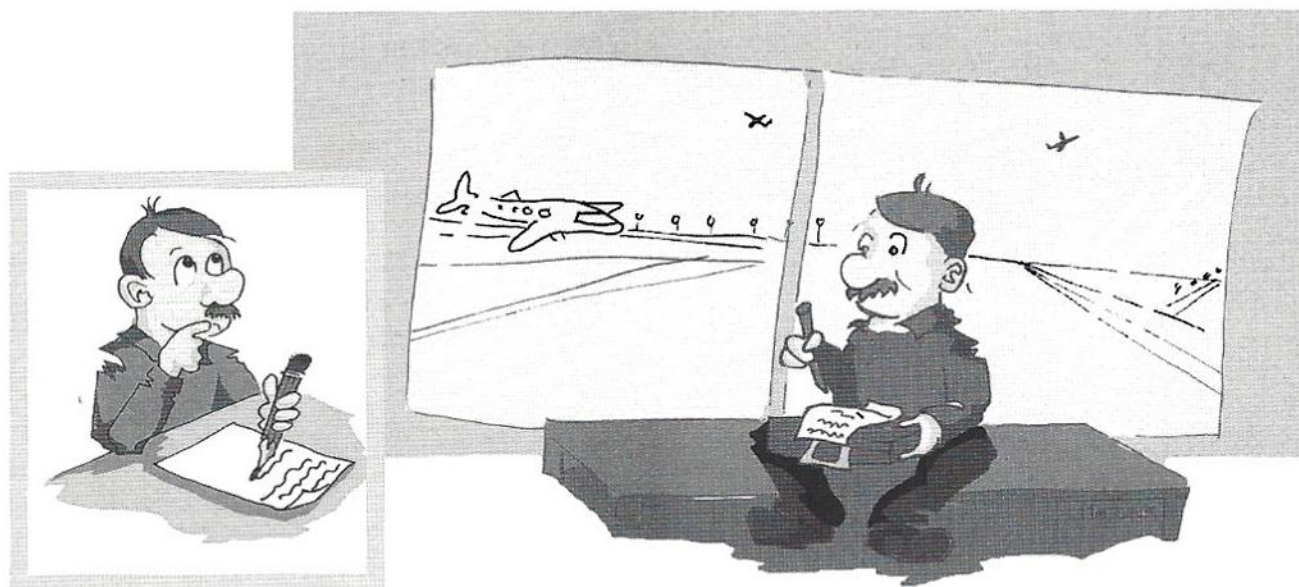
*Vaan onhan kaikki yhtä elämää —
sen ulkopuolelle ei mitään jää.
Siis tyydy, sielu — eihän suremista:
Sylissä elämän on turvallista.*

*Lähempi kättä — jalkaa — henkeäsi
on itse Ikuinen — sun ikäväsi
Kuin meri pohjaton, kuin avaruus
on tuntematon suuri salaisuus.*

Jussi Snellman

elonpyörä — 1959 n:o 2

Piippuviisas ja Tuhva

Muutos

”Kuinka paljon sinä Piippuvaari olet muuttunut nuoruudestasi. Tarkoitin lähinnä ajatteluasi ja sitä miten se vaikuttaa käyttäytymiseesi ja siihen mitä teet ja toimit? Fyysistä muutosta en viitsi kysyä, lopputuloksen näen ikävä kyllä,” tokaisin Piippuviisaalle.

”Tuo muutos on väkää asia kun tsiigaa itseään peilistä päivittäin, näyttää sieltä aina tuijottavan takaisin samanlainen ukko kuin aina ennenkin. Selaillessani vanhoja fotoja näen vasta sen muutoksen mitä on tapahtunut.

Vaikeampaa on löytää se peili ja foto, jotka kertoisivat muutokset minun ajatusmaailmassa ja teossa. Kun vertaan itseäni eiliseen ukkoon, ei ole havaittavissa muutoksia, viikon tai kuukauden takaiseen, ei muutoksia. Vasta kun muistelen itseäni 10 tai 40 vuotta sitten havaitsen oman ajattelun muuttuneen paljonkin, jopa metamorfoittuneen. Mutta mistä löydän tuon vanhan valokuvan, joka kertoo, minkälainen ajatusmaailmani oli nuorena. Oma muistaminen on kuitenkin vääristynyt siinä mielessä, että meillä on taipumus muistaa hyvät asiat ja unohtaa helpommin huonot puolet. Muori kertoo minulle kyllä pyydettäessä ja pyytämättä oman versionsa, mutta siinäkin on omat henkilökohtaiset rajoitukset ja tunnelataukset. Muut ihmispeilit ovat tunteet minut yleensä lyhyen ajanjakson eikä he siinä mielessä voi olla muutoksen peileinä.

Suoria peilejä ei paljon ole, mutta on useita epäsuoria tapoja havaita muutos itsekkäästä, ylimielisestä ja täydellisestä omaan napaan tuijottajasta siihen mitä nyt olen. Onneksi jotain on muuttunut.

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 04-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja
Kauno Mannonen
Räätälinkuja, 03400 Vihti
Puh. 040-761 03778

Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Leena Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
Puh. 040-5403249
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh. 050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689

Ruusu-Ristin Kukkarahasto
Nordea FI3210115000430458
Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110
Porvoo, puh. 0400-615 872